

Dəyanət Osmanlı

Dəyanət Osmanlı

Nəfəsimin qatili

**“Türk Dünyası İfo” İB
Bakı-2015**

Redaktor: Prof.Dr. Nizami Cəfərov

Tərtibçi: İlahə Abdullayeva

Dəyanət Osmanlı. Nəfəsimin qatili. (Şeirlər)
Bakı, AzAtaM, "Elm və təhsil", 2015, 200 səh.

ISBN 978-9952-8142-2-4

© Dəyanət Osmanlı
© "Elm və təhsil", 2015.

“Ulu yolun sükutu” *silsiləsindən*

Ucalıqlar sərdarı

Çarəsizliyin başı üstə
qosqoca türk bayrağı,
surətini görünəcə
adamın sözü dilində,
dili ağzında titrər al-qumaş kimi.

Düşmənin qəsbkar xislətində
əsir-yesir qalan vətən torpağı
sərdarını bular-bulmaz
üstünə yeri yər
basılmaz ölümün
ardıyca o bayrağın...

Qosqoca türk bayrağı,
qızıl-qırmızı sinə dağı,
fələyin ünü yetməz yeniltməyə
qosqoca ucalıqlar sərdarını...

Daha gecdi...

Sahildən uzaqda
balıqçı təknəsi...
tərsinə çevrilib son lövbər anı,
mənim üzümdə qəhr olub
küləyin iniltisi.
Ürək inlədən qeybin səsi
hər addımda pıçıldayır:
daha gecdi sevinmək,
daha gecdi heyflənmək.

Hər gün üzümə xilaf çıxır
tək-tək qırılan ümidlər,
su üzündə bərq vuran
ölü balıqlar tək üzür
qəlbimin qaranlıq içiyə.
Üzüm dostların ayaqları altında
qaxac olmuş bir balıqçı təəssüfü...

Tanrının yorğun ovqatında
ömür lövhəsində təbaşirlə çəkilib
mənim məşhur surətim,
yanında da bu uyarı:
daha gecdi gecələri üzülmək,
daha gecdi sabahları özləmək.

Bir yol seçdim

Bir yol seçib
yürüdüm yığıla-dura,
nə ilkində,
nə sonunda
ayaqlarım tanımadı.
Ayrıldıq kor-peşman,
mən qaldım öz suçuma sığınıb,
o getdi acımadan.

Bir söz seçdim
alınımın qırışı arasından,
gözlərim heç tanımadı.
Bir oxudum –
duadı,
bir oxudum –
ağıdı,
onu özümdən savayı
heç anlayan olmadı...

Bəyənib seçmədən
bir ömür yaşadım,
nə amacı,
nə anısı
heç yadımda qalmadı.

Həyatın dalanlarında

Biri yıxar ürəyi soyumaz,
biri acıyar göz yaşı cıxmaz.
Mən nə zorlu,
 nə biçarəyəm,
həyatın dalanlarında
hələ cənnət şansı izindəyəm.

Bir dost ümid verib,
vədəsi tamamında
özü də yandırdı heç acımadan.
Başqa birisi
 səbirli ol,
 deyə-deyə
məzara çiyində apardı.

Amma kimsə bilmədi,
beş arşın bez əvəzinə
mən məzara belə
 abrıma bükülüb,
sağ-salim getmək üçün
boşuna veyillənirəm
həyatın dalanlarında.

Azadlığın hakim olduğu yer

Küləyi görəndə əsmək,
uçacağı görəndə uçmaq,
gəmini görəndə üzmək...

Boylu buludların arasıyla,
 ulu suların içiylə
anidən qeybə qarışmaq...
Birdən təntimiş halda
qəflətdən baş qaldırıb,
nəfəsim kəsilir kimi
azadlığın hakim olduğu
bir doğma yerdə oyanmaq...

Yaşarkən inanıb,
ölürkən sağ qalmağa umudlanmaq...
Hər zaman bulmaq istədiyim,
hər dəfə itirdiyim
cənnəti qazanmaq şansıdı.

Gecikərsəm uçağa,
 gəmiyə,
gül-çiçəyə qərq olan
bir səhrada oyanarsam
və susuzluqdan
dodaqlarından daman qanı yalayan
bir dəvə karvanını görəncə
ruhum atlanacaq qoşulub getməyə...

Bəlkə də
mənim yaşamağa,
 hardan gəlib
hara getdiyimi anlamağa
haqqım və səbrim çatmayacaq,
irəli-geri arasında
düşünməyə də macalım olmayacaq...
Bir də dünyanın sınırına varanda
burası haradır,
 deyə,
sormağa nə bir kəs,
nə də zamanım olacaq.

İsmarış

Dost düşməni,
ışığı qaranlığı tanımır,
ocaq öz tüstüsündə boğulur.
Qara taleli torpağın
uğrunda şəhid olanla,
onu məzarlığa çevirənin
fərqiində olmadığı
bir günün ortamındayam.

Bezmədən yaşayıb,
hamı kimi öldüyündə
səni bir mumiya kimi
ürəyimdə saxlamağa çalışdım.
Heç ağıma gəlməz
nə üçün və hardan gəlmişəm,
harda və kimin qulluğunda
usanmadan dayanmışam.

Bilmədən
sabah kiminçün açılır,
ocağı kim söndürüb gedib
və sən ürəyimdə nə yapırsan,
orda həyat varmı yenə...
Bir əlüstü xəbər göndər
özündən öncə,
ya mən vədəsiz ölüm,
ya gözləyim bezincə...

Ulu yolun sükutuyam

Mən Tanrının lal diliyəm,
hərə bildiyin anlayır.
Ağzımda sözüm quruyub,
hərə bir dildə oxuyur.

Səhranın kor bulağıyam,
dəvələr üfürüb içir.
Türkün vahim sorağıyam,
səsimdə yovşanlar bitir.

Ulu yolun sükutuyam,
izimdən fəryad boylanır.
İtmiş ruhumun quluyam,
kölgəmin könlü atlanır.

Məzarımın daşı diri,
yaramı gəndən tanırım.
Hərdənbir boylanıb geri
dostumu düşmən buluram.

Tanrıya tövsiyəm

Yolsuz bir səyyaham,
öz kölgəmin izindəyəm.
Qəddim kimi əyilmiş bir soru
zamanı tovladıb güldürər üstümə,
ağladıb qəhr edər məni,
cənnət və cəhənnəm adına
Tanrıdan hesab istər.

Tələsirəm mənzilin səmtini tutmadan,
intəhasız yollar axıra çatsın.
Həyat dirini,
 məzar ölünü,
adam özünü tanıсын məzarda.

Tanrıya tövsiyəm var:
min illərin sınağında uduzan
alnımdakı mənasız cümləyə
qara bir nöqtə qoyulsun.

Açılsın bütün umacaqlarımız,
bitsin bu səbrin mistik əzabı.
Sən min yerə yozulan sözünün,
mən küskün canımın sahibi olum.

Mənim sadıq əzabım

Mənim sadıq əzabım,
 ruhundayam sənin,
başını daşlara vursan,
əcəli tovlatsan da belə,
səndən yana ölmərəm.

Dilinin vərdişi,
 ağzının sirriyəm,
dostdan gizlədib,
 düşməyə açsan,
sırtımdan vursan da belə,
bu yaradan ölmərəm.

Bir yaşam xatirinə
insanın əbədi yetənəyidi
acımadan hər şeyi güdaza vermək.
Can hayında carpışanda belə,
həyat və ölüm duyğusu
 vazkeçməz bir-birini
diri-diri torpağa gömməkdən.

Hər dəfə bir bələdan qurtulub
öz varlığıma sevinmə belə,
sonum qüسسə gətirər.
Elə bununcün də
səndən ya tez ölər,
ya da həyatdan bezənədək yaşaram.

Ruhumun icində,
adımın dışında,
sözcəlişi bir xatirə
məndən uzun yaşar,
xəbərilməz.
Pis günləri xatırlayanda
yaddaşım da inciməz.

Yolum o qədər səbirsizdi

Saatın ilkində və sonunda
olacağı gözlərkən,
geridə qalan həyəcan
sönmüş atəş rəngini xatırladar.

Yetişincə öz kölgəm:
həddən artıq səbirsizsən,
deyib,
qürrələnib məni tənbeh edir.
Başqa bir tükənmiş səbir
vecsiz bir arzuya
ürəyimdən getmənin
vaxtını xatırladar.

Yolum o qədər səbirsizdi,
bəzən heç vaxt da qalmır
gedib önündə yıxılacağım,
doyunca yaşayıb vərmiş edəcəyim
ünvanı soruşmağa.

Niyyətim bir səyyah qiyafəsində,
sanki mən də onun
öz aqibətindən incimiş
zavallı kölgəsiyəm.

Bir enişdə yıxılıb,
bir yoxuşda dizin-dizin sürünüb,
bir sıldırım önündə nəfəs dəririk.
Bir təhlükədən
anında qurtulub toxtayanda
hərdən üzünə baxıb deyirəm:
bir az ürəkli ol,
 səbrini bas,
 az qalıb,
onsuz da hər şey
vaxtında baş verəcək.

Amma hər dəfə
sözüm yerə düşəndə,
könlüm bir sözə dəyib qırılında,
ya da havayı ölümə rastlarkən
min dəfə nahaq yerə
üşənib taleyimdən qaçmaq istərəm.

Təkləndim

Təkləndim,
dostlar zor günlərimi
şübhəylə yola verdilər.
Çalışarkən,
yol gedərkən,
əkmək yeyərkən,
su içib şükür edərkən
təkləyimdən təntiyib
niyyətimi untdum.

Dost ümidindən,
övlad təsəllisindən betəri yox,
əzabın həzzini yaşamaqdan usanıb,
zor şərtlər içində öldüm.
Tanrının adları qarşısında
haqqı sahibsiz və çarəsiz görüncə
tövbədən utandım yenə.

Təkləndim,
nə istədiyimi anlamadan,
 kimsəyə söz deməyə
ürək qızdırmadan...

Getdiyim yolun
ağına-bozuna baxmadan,
bir canlının gözünə belə görünmədən
bir arzu dalınca
bir riskli addım belə atammadım.

Təkləndim
və o anda xəcalət çəkməsin deyə,
günahımın üzünə baxmadım.
Başımın üstündə
kimsə məcbur dayanıb
yalandan ağlamasın deyə,
ölümdən betər yaralardan sarsılmağı
sadəcə şənimə sığışdırmadım.

Həyat görəvi

Tanrı yetirər,
deyib
bayramları borca keçirənlərin
tək arzusudu ruzi-bərəkət,
arzuların çin olmadığını bilə-bilə...
hər dəfə ümid vermək
abırsız bir adətdi.

Möhtaclar çox,
ümidlər xəsis...
Dost-aşnaya quş iliyi,
can dərmanı içirtmək,
acları bayram tətilləriylə sevindirmək,
oğul-uşağa haram yedirtmək gərəkmiş.

Mübarək bayramların acığına
son tikəsini özünə qıymayan insanın
ağzından əkməyi,
dilindən sözləri oğurlamaq,
kutsal kitabların xoflu kəlamlarıyla
qurbanını ovsunlamaqdı
insandakı şeytan əxlaqı.

Hətta insanın
qalan saatını sayıb,
nəbzini dinşəmək,
aldığı nəfəsə darılmaq
kiminsə həyatda qalmaq nədəni.

Adi günləri bayram kimi özləyənlər,
Vətən eşqinə canından keçənlər,
Vətən eşqinə torpağı
altına-üstünə çevirənlər,
keçmişin gözünün içinə
tüpürənlər olmasaydı...

Tanrının qoca vaxtında
insanlığ üzərinə,
tale-qismətin qanına yerikləyib,
alın yazısını
dəyişmək eşqinə düşənlər var.
Ölüm-dirim fərmanında
Tanrıya ortaq bir iddiada bulunmaq
və əkməyini göz yaşları isladanların
bayramını kutlamaq
zalımın görəvi olmasaydı...

Qocalmış ruhuma rastlasan

Bu gün çox halsızam,
gücsüz və cansızam.
Əcəl qənsərində xar olub,
insanın acığına
ömrün dalanında meydan sulayan
bir qarğış yaralayıb canımı.

Günlərin birində
qocalmış ruhuma rastlasan,
bir tapdanmış yovşanlıqda
tanınmaz ölüsünə,
ya özündən razı dirisinə
bir xəbər çatdır:
gəlib məni bulmasa,
köçdən ayrı düşdüyüm yerdə
gözlərinə inanmasın.
Ölümün xətrinə dəyməsin,
o son həyanımız,
son halal haqqımızdı...

Ruhum kimliyini bulmasa,
gördüyü yoxluğa inanmasa,
həyatını sıxmasın,
qəza-qəderin nəzərini ovmasın.
Gözlərində hələ acılara dözmək
və bir canın yarımçıq nəfəsində
son titrəyişə şahid olmaq şansı var...

Məni məzarımda görməsə
ruhum özünü danlamasın,
fələyi acılamasın...
O fələk dar macalda,
son adımda yanımdadı,
Tanrıyla çarpışan təlaşımda,
əzizimdi torpağımın başı üstə.

Şükr etməkdən bezmiş kimi...

Heç nə düşünmədən,
vaz keçmədiyim bir aqibətin
qəfil fərmanını bilmədən
hər gecə gəlişini gözlədim.

Hələ sabahın açılmağına
bir az zaman var,
hələ heç də sabahın günəşli,
tutqun, buludlu olaçağını bilmədən
gəlişini çarə tək gözlədim.

İllər öncə
ruhumun yuxuda nə görüb də,
bir səbəb olmadan
həyatdan usandığımın şahidiyəm...
Sabah açılar-açılmaz
yürüdüm öz qismətimə sarılmaq üçün.
Sabahlar monoton vərdişlə
yuxudan oyadıram özümü,
yaşamaqdan yorulmuş kimi.

Ölümün adından usanmış,
şükr etməkdən bezmiş,
nə üçün yazdığını bilməyən qələmi
özündən tez qoçalmış divanəyəm.

Heç fərqiñə varmadan
kim və nə üçünsə qəribsədim,
doluxsunmuş səbirlə
gecələri bir ilac tək özlədim...

Ölümün təmənnəsiz mərhəməti
Tanrının rəhmi qədir.
Əcəlin hər gecə canımı almaq,
ya da yaşatmaq istəyinin
fərqiñə varmadan,
özümü sahmana salıb
gəlişini əzabla gözlədim...

Xatırlamadığım söz

Ömür boyu
xatırlaya bilmədiyim,
ölmədən öncə
 demək istədiyim söz
qalıb boğazımda
quru bir loxma kimi.

Heç kimə anlatamadığım,
susurkən belə
 kimsə duymadan
ağzımdan qaçırdığım,
göz yaşı kimi tutamadığım
o sözün şirəsi yadımda,
 hələ sağ və salamatmı,
yoxsa heç bilmədinmi mənasını.

Ürəyim kimi həyatımı da üzmədən
bir məktub göndər,
hələ də o sözü eşitmək istəmişən,
unudub özümlə
məzara götürmüş olsam,
dalımca gələrmisən...

Sənə məktublar yazdım

1

Yadında varsa,
sənə bir çəmən yolladım,
sənə torpağım kimi.
Amma hələ
nə bir çiçək qoparmısan,
nə də arısını qovmusan...

Sənə məktublar yazdım,
ağına gəlməz olay kimi,
sənə bir küskün xatirə yolladım
boşalmış yurd yeri kimi...

Sənə məktublar yolladım,
hələ almadınsa,
qəlb krizi keçirib yəqin hardasa...
Bir gün ruhumdan hesab sorsalar,
o keçinmiş sözlərə görə,
ürəyini üzmədən söylə:
mən belə yaşadım,
həyatın adını-dadını bilmədən.

Sənə məktublar yazdım

2

Sənə məktublar yazdım gecələr,
yola salırkən gündüzlər
utanıb verdim fələyin atəşinə.
Nə yazmışdım,
nə ummuşdum həyatdan –
unutdum adın kimi.

O məktubları məndən sonra
tapıb kiminsə yaddaşından
oxumadan cırıb deyəcəklər
və çox üzücü,
adıma rəva bilmədiyin
sözlər söyləyəcəklər.
Dilin titrəyəcək,
ürəyin ürpəşəcək,
o sözlər bir-bir düşüb itəcək
məzarımın üstünə qıymadığın
çiçəklər arasında...

Yadında varsa,
sənə məktublar yollamışdım
atəşə yaxmaq üçün.
Maraq səni götürübmüş,
kimmiş bu zavallı,
kimin üçün
və hansı dildə yazıbmiş deyə,
sözləri qarışdırıbsan
dəli-divanə kimi.
Əzilmiş sözlərin içində
bulmayınca adını
oxumusan şeytana lənət...

Ölüm kimi gözlədim

Hər dəfə öz rəsmimi görəndə
gözlərimi yayındırdım.
Surətim kağızda ölübmüş,
ruhumun da xəbəri yoxmuş.

Məni də Tanrı yaradıb deyə
heç təsəllim olmadı.
Dar macalda tərək edənlər,
peşmanlıq içində
xoş günüm olmadığını sanıb,
bəlkə də ömürboyu
bir daha xatırlamadı.

Sabahların sonunu
bayram kimi gözləyib,
günümü öldürdüm,
əzizim.

Hər dəfə bir törəndə
ovqatımı görüb utanınca
əziz canımdan keçib,
ölümü güldürdüm,
əzizim.

Sən də baxıb üzümə
ruhdan düşüb duruxdun.
Səni əzizim bildim,
başımı qaldırıb
tək qaldığımı görəndə
canımı oxudun,
əzizim.

Tanrıda insaf varsa,
könlüm-gözüm toxtayar.
Sənin də qursağın dar,
nə sevgin yaşadar,
nə də rəhmin
tabutumu oxşar,
əzizim.

Tale yolunu seçməyə
nə yazıq bir şansımız yox.
Əgər ömrün ortasında
yolun bitmiş,
yurdun yoxsa,
gəl yaşa məzarım üstə.

Dar macalın sözü

Ömür yorğunuyam,
yarımcanam,
bir acı sözlə,
bir qara xəbərlə
sinəmdən itələyib
yıxa bilərsən.
Ya da quşatanla vurub
ağacdən quş salır kimi,
öldürüb getdiyim yolun
qırağına atarsan...
Sonra başını bulayıb,
dar günümdə
üz döndərərsən tale kimi.

Uğur üstəyəm,
hər gün ölümə doğru
kөнүlsüz yaxınlaşıram
və sanki hər yeni sabah
gözünü yumub:
sonuncu şansam,
 məni də yaşa,
 deyir.

Hər gün işgəncəylə
öfkəm zamanı öldürür,
amansız vida törəni
tələsmədən səbrimi didib-yeyir.

Qibləyə dönükdü insanın üzü

Keçmişin günahkar qəbrindən
şərəf və təslim fitvası çıxmaz.
Torpağın donqarı
padşahların sakinsiz türbələridi.
Tarixin yanlış qüruru
qətl olmuş əsgər ruhudu
azadlıq davasında.

Ziyarətgahların daş-divarında
inamsızca Allah-Allah sözünü
pıçıldayır dodaqlar.
Bir-birini ölümlə hədələyib,
sonra keçmiş olsun deyir
daşlarda öpüşən dodaq izləri.

Döyüşlərdə arxadan vurulan əsgərin
qanlı tabutuna bükülən bayraqdı
vətənin dəfn olan aşikar sevdası.

Yolların heç biri haqqa aparmaz,
Qibləyə dönükdü insanın üzü.
Hər gün dərgahın səmtini
səhv salır Azan səsi,
sirri faş olan dualar uçur-uuar
bir türlü imana çatmır.

Əkmək azadlığın acı qanıdı,
savaşın mayası bərəkət nəfsidi.
Hikkəli dualar göyün üzündə
didir bir-birini qarğa-quzğun tək...
Aman vermədən öldürən də,
aman diləyən də Tanrını səslər.
İmdada hər zaman fələk yetişər.

**Səni mənə bənzədirlər,
qara daşım**

Naməlum bir məzarda
bir rəhmət duasına möhtacam.
İllər öncə necə fəxrli günlər vardı,
yaşamaqçün mücadilə edərkən
qəhramanlıq arayırdım...

Əbədilik arayışında
doğal faciələri
gözümdə canlandırarkən
ayaqlarımın taleyimi
qətlə könüllü apardığının
peşmanlığı zorundayam.

Bəlkə mənim adım yox,
sümüklərim doğmadı torpağa...
Səni mənə bənzədirlər,
ağ yazılı qara daşım,
adam da heç bənzərmi ölüyə...
Məzarımın nəbzini tut,
qara xəbərdən çatlasın
səni öpən dodaqlar.

Mən naməlum bir məzaram,
ən sevgili və əbədi.
İnsanlığım,
kimliyim,
keçmişim,
gələcəyim torpağıma səcdə edir.

Adımdan,
torpağımdan ötrü
kimlər havayı ölür,
kimlər qəhrəman olur...
Övladı qanına susamış vətənim.

Unutmaqdan ötrü

Unutmaqdan ötrü
bütün çabalar boşuna getdi.
Sanki indicə canım çıxacaq
hər dəfə nəfəsimi dinşəyib
təzə bir xəbər gözləyəndə.
Silkələyib çevirdim
 günləri astarına,
nimdaş saatlar tökülüb
dağıldı üst-başıma.

Burnundan qan açılmış
keçmişini görüb tanıyınca
vaz keçdim gülümsəməkdən
mutluluğun naməlum üzünə.

Səndən sonranı
 unutmaqdan ötrü
ortada vurnuxan bir bəhanədi
mənim varlığım.
Haydı,
 onu da gəl apar,
heç kimdən izn almadan
heç kimə gənəşmədən...

Son sözü unutmaq

Ufacıq bir söz
əzilir çaşqın qalan
yaddaşının ağırlığında,
dilimin sınırında dəyişir anlamını...

Ele hey sorursan:
kimə söyləmək istərsən
 ən əziz sözünü,
vəsiyyətini son kərə...
Necə deyim,
hansı olayı xatırlayım,
salamat qalmış
hansı bir günün adını çəkim,
keyfinin hansı çağında
o sözün üzünü göstərim sənə...
Sən də baxıb kövrələsən,
ya da acığın tuta özünə.

Dilim dönmür söyləyim,
əzilib-büzülmüş o sözü.
Əfəndim Tanrı,
birdən anlamazsan dilimi,
sözümdə özünü tanımazsan deyə,
mən son sözümü belə
unutmaq zorundayam
fani bir həyat kimi.

“Qaydasız yazı” silsiləsindən

Eşq sevimli bir canidir

Sən elə bilirdin
eşqdir ölümün çarəsi
amma anladın başına gəldiyində
eşq ölümdən də qəddar
sevimli bir canidir.

Sənin düşdüüyün sevdada
mənim günüm ağrır.
Ürəyim yuvasında
qorxan quş tək yuxusuz.
Gecənin üzü dərdli
göylər duyğusuz və zərifdi
quşların qocalmış qanadlarında.
Sən də elə bilirdin
gecənin bu vaxtında
uçub-uçub dəhşətlərdən
eşqdə gizlənmək olar.

Eyy-ehey...
əkdiyim o qoxusuz gülün
kölgəsində ruhum təntiyib
adım yara bağlayıb qəzəbində.
Sənsə elə bilirsən
çaşıb qaysağını qopardıqca
qanayacaq köhnə yaralar.
Yenidən döyünəcək ürək
ölümün və eşqin
vəfasına baxmadan.
Gerçəyə istehza edən
talesiz yolçuluqlar
keçmişə könüllü başlayacaq.

Qar altında can verən...

1

Dünyanın o başında
qarlı bir ormanda
qar altında can verən
bir ovçu komasıyam.

Bir atəş səsi eşitmədən
bir ölüm hayqırtısına bayılmadan
adınla üzbəüz buluşaq
Tanrım.
Qeybin qapısından dönüb
üzünü görmək vədinə inamım yox
qalmadı taqətim
ömrü dənəməyə bir daha.

Bir etiraf göndərsəm
 səni özlədim deyə
düz olsa da inanma.
Yıxıl dualarımdan
öldürsəm də oyanma.

Ölüm qapıda dayansın
soyuq kəssin sözumüzü
sorgu-sual bitməsin.
Qar bağlasın yolları
izimiz görünməsin.

Qar altında can verən...

2

Tanrıyla
buluşma anını
lap çoxdan unutmuşam
doğma qarlı ormanda
ümidini qar basmış
sakini susuz
 əkməksiz
 havasız
bir ovcu türbəsiyəm.
Haydı gəl buluşalım
 bir atəş səsində
bir ölüm hayqırtısında.
Tanrım
əgər yaralı bulsan məni
bir səfər macərəsində
üzümdə bir təngimiş soyuq nəfəs
başımın üstündə
tərk edilmiş bir doğma ürək görərsən.
Mənə çatar-çatmaz
üz-göz olmadan ayaq saxla
dəyişək buluşma zamanını
bircə rəhmətin bəs eylər
haqq uğrunda qəhr olan mutluluğa.

Məzarım alınmaz bir ürək

Bir əsgər vətəni
anasıyla al-dəyişik salmışsa
bu vətən uğrunda savaşığında
balasının ana ovcunda
özgür yaşayıb
onurlu öləcəyinə inanmışsa
Tanrı da döndərəmməz onu ölümdən.

Bir şəhid əmin yatdığı torpaqda
cənnəti görmüşsə
və bu cənnətin üstündə
qazilik keçər arzuların könlündən.

Üstündən saysız illər keçib
kiminçün yaşayıb
kiminçün öldüyüm yadımda deyil
dağılmış bir qurd yuvasında
kimliyim unudulub.

Məzarım alınmaz bir qala
daşım susmaz bir tribuna
torpağım inləyir ürək kimi
küsün ruhların ayaqları altında.

İstər sonu ölüm olsun...

Sən yeriyorsən və yeyirsən
açıyorsən və hirslənirsən
mənim aclarımı çəkib
varlığımıza sevinirsən
ölümümə heyfslənib
yaşamaq istəyorsən.

Bəlkə ümidin
ritminə həsrət qaldığın
bir doğma səsədir.
Yuxun ərşə çəkilib
bir xatirə ardıyca.
Balasını yuxuda itirmiş kimi
sərsəm oyanıb
sonra özünü sağ görüb
bir salavat çevirirsən.

Tənha və köməksiz qalanda
doğmaları bir-bir itirəndə
su keçməz boğazından
həyat gözündən düşməz yenə.
Olacağa inanmadan
yaşamaq istərsən.

Nə vecimə
istər sonu ölüm olsun...
Elə mən də həyatı sevib
öyrəşdim oyunlarına
haqqında anlayışım belə
olmadığı bir zamanda.

Sən də mənim sağ adımsan

Məzarlıq gülləri
həyata aşıq ölümün
sirli
 ləkəsiz
amansız üzünə gülümsəyir.
O güllərin qoxusunda
Tanrının şərhsiz qədəri bayğın
və bir-birinə aman vermədən
insanı sonadək təqib edən
əzabla sevinc sarmaşıb bir-birinə.

Fələyin üzünə qarşı
 heç bir başdaşı
mən xəşbəxt olmuşam demir.
Məzarlıqda ən kasıb adamın
 xatirəsi də söyləmir:
mən burda yurdsuz
və tənha qalmışam.

Çox ağır və insafsızdı
daşımın qara üzü.
Üstündə kövrək yazı da
ovutmaz doğmasını.

Eyy... yoldan küsən naməlum
sən də mənim sağ adımsan
kiminsə sinə dağısan.
Olma bəxtindən qaçmısan...
Gəl başımın üstündə dur
mən də üzü xoş görünüm
Tanrının məsləhət bildiyi yerdə.

Sağlıqla qal

Əziz anam Yetərin baş daşına

Köprü üstə dayanıb
qonaqları ötürdüm.
Səni ovcuma alıb
son evinə götürdüm...

Sağlıqla qal
ay ana
daha gecdi mən gedim.
Bir az işim-gücüm var
sahmana salım gəlim.

Dilim ağrıyır deyim:
köhnə evin virandı
rəfdə salamat qalan
şəkillər və Qurandı.

Divarlar da buz kimi
bir nəfəs yox qızıdır.
Bir ruh ola söz kimi
ocağımı yandıra...
Xatirələr dirilə
öləsən gülə-gülə.

Görürsənmi
ay ana
əlīm qalıb amanda.
Ac dərdlər arasında
vurnuxuram
bir yana
yenə də çıxammıram.

Mən bir fani aşıqəm
səni torpağa gömdüm.
Bir oyundu bilirəm
ölümünü də sevdim.

Yolun səmti bilinməz
ağrıyıb ləngiyərəm
ölüm xəbərim gəlməz
özünə dərd eləmə.
Qəfil sənə gəlirsəm
odam dardı söyləmə.

Anama son sözüm

Bir sabah
yalnız keçmiş anılarla
nəfəs alıb
 anlaşılmaz danışan
səsi qeybin qorxusu tək
vahiməli və qırılmış
yarımcan anama dedim:
işdi səndən öncə ölürsəm
başın üstə durub
bulanıq dünyanı tanımayan
gözlərini sığamasam rahatsız olma.
Tanrını qarğayıb
ölümün qəlbini dağlayıb
üz cırıb
 dil deyib
təzələmə həyatın köhnə oyunlarını.

Tale xətrindən keçməzsə
qara xəbər hücrəmizdə
hüzuru pozmaz
amma kimin yanından
xətərsiz keçmiş ola o zalım.

Ola bilsin bir gün
səni yerində-yurdunda
sağ-salim bulmaram.
Həsəti qoxularam
könlümü ovudaram keçmişinlə
boyundan bir qarış uca başdaşın
sənin əvəzində boynuma sarılında...

Axirət yolunda
yaxud sorğu-sual anında
Tanrıya və behiştin sərdarına
yolüstü rastlasan
kimsəni üzdən tanımasan da
adımdan söylə:
mən onların taleyinə yazılan
qələmi divanə
ünvanı viranə
aci bir gerçəyəm.

Dünya durduqca qismət dəyişməz
yazı pozulsa da bu nağıl bitməz.

Bəlkə xatırlamağa...

Heç bilmirəm dünyanın
harasında çaşmısan
gəlib bağlı qapımın
yanından addamısan.

Bəlkə də yol uzun
qaramca deyinmişən
tanımadan üzümü
min lənət söyləmişən.

Bəlkə xatırlamağa
nə bir söz var
nə adam
bəs niyə ağlamağa
dərd istədin
ay adam.

Bir iz yoxsa önündə
fərsət düşməz getməyə
mənəm itin günündə
adam tapdın hürməyə.

Yenə aldatdım səni
bir sevginin adına.
Çöldənmi tapdım səni
qoyum öz insafına.

Aramızda toz-duman
gözüm önümü seçməz.
Nə tuhafsan
ay aman
ruhun özünə dönməz.

Əgər ölməyəcəkdin
bəs niyə ürəyin var.
əgər getməyəcəkdin
nəyə gərəkmiş yollar.

Tanrımı dost kimi əzizlədim

Ufacıq bir ürəyin
qapısı önündə qalmaq
soyuqda qızdırmadan
istidə sətəlcəmdən
həyatın içində
dəngəni itirib
yıxılmaqdan daha betərdi.

Dost məkrindən
düşmən hiyləsindən
qaçmağa bir yerim olmadı.
Sevinəndə
Tanrımı dost kimi əzizlədim
acı çəkəndə
düşmən kimi darıldım adına.

Doğma yurd yerində
ya Tanrının rızasında
yaşamağa və ölməyə
bir köşə olmayanda
sığındım anılara.

Şeytankeçməz yollarda
səbirsiz var-gəl edib
hesab çəkməyə
bir suçlu görmədim.

Dostlar yerini gen istər

Nə varmış söz yandıрмаğa
bir dil bilməzin başında
hər kəsin yalan çağında
nə var haqdan can almağa.

Nə var ölümdən qaçmağa
göz qəzanı görə-görə.
Bir ürəyə yürə-yürə
nə var bir könül qırmağa.

Ürəyimi açan kimi
qan tək içəri dolursan.
Bir sözünü tapdadımmı
qızıl qanımdan çalırsan.

Dostlar yerini gen istər
dost qursağı dar olduysa.
Sevdim şükür deyə-deyə
Tanrı bəla buyurduysa.

Getmək üçün mənzil yaxın
yol qəbirdən dar gəlir.
Hər addımı bir haqq yenir
hər yol bir addımda bitir
sinəm üstə qara dağın
başının qarı seyrəlir.

Get bir qəbir o yanda öl

1

Getməyə yurd bulmadıq
bir söz üstən geri döndük
ayrılığın haləsində
ömrə səbir verə-verə
hürkün qəbrinə endik.

Can ağrısından betərdi
bir abırın utancı
aşıb-daşırkən öfkəmiz
sığdıq bir dünyaya,
bir evə,
bir yatağa,
amma bir qəbirə sığmarıq
ruhumuz ayrılacaq ala-yarımçıq.

Qəbrimin yanından
keçən yol
sənin xilas yolundu.
Hər dəfə özündən çıxıb
yaşam uğrunda savaşırkən
üzünü döndərib anidən
geriyə baxmadan
təsadüfən burdan ötərsən.

Get bir qəbir o yanda öl

2

Hər dəfə özündən çıxıb
qəbrimin yanından ötürkən
ala-bulud kimi dolursa könlün
get bir qəbir o yanda ağla özünü...

Baş götürüb
yanımdan həyəcansız ötəndə
anıların belə bağışlamaz.
Qeybin qayğılı səsi
xoş gəldin derkən
tənin ürpəşir bilirəm.

Qəbrimin yanında ləngiyib
gecəyə düşüb təntiyəndə
soyuqdan addımın dolaşanda
bu lal dilim də dinməz
bu kar səsim də çıxmaz deyim:
bir dur yanıma gəl.

Yuvasız və tək qalanda
çox gəlırsən
az gedırsən
o yanıma keçırsən
bu yanıma dönmürsən.

Onu istəyırsən
bir gün qızıb deyəcəm:
sən də ölməyə yer bulmursan
məzarım təkadamlıqdı
get bir qəbir o yanda öl.
Sən də küsüb öləcəksən
gözdən-könüldən içdə...

Nəfəsimin qatili

1

Rastlarkən rəsminə itirdiyin birinin
üzü unudulmuş dostu görəndə
anılar adamın nəfəsini kəsir.

Bir hüsr törəməndə
bir doğma söz eşidəndə
bir əşyaya toxunub sındıranda
çox üzücüdür keçmişə dönmək.

İnsanı sükuta qovuşdurar anılar
bir naməlum qoxu duyanda
quşlar üstümü kirlədər deyə
bir ağacın yanından ustufca ötəndə...

Bəzən ayaqda zorla dayanıb
həyata meydan oxurkən belə
anılar nəfəsimin qatili...
Üzünü heç görmədiyim
bir könül xoşluğu
adını heç eşitmədiyim
bir üzgünlük duyğusu
məni həyatımdan sapdırıb
məzarımdan belə didərgin salır.

Nəfəsimin qatili

2

Anılar qanımin səsi
durmadan tənimi oxşayır
ilk qar yağmurudu anılar
saçlarımda donub
üzümün qırıqlarında əriyir...
Tamını-duzunu ayırd etmədiyim
yoxluğun həzzidi
acımasız tərək etdiyim
doğma yerdi anılar.

Bir axşam yol ayrıcında çaşıb
sabahı gözləyəndə
sağ-salim qalmaqçün
bəhanələr arasında vurnuxanda
nəfəsimin insafsız qatilidi anılar...
Ruhumla savaştan sonra
tərpənməz canımı görəndə
özünüzü şaşirtmədən
cansız bir daşın yanından ötür kimi
yürüyün bu qətlin yanından
qismətinizin ardıyca.

Harda bulsam özümü...

Bir gün ölüb
kimsənin halıma yandığının
fərqi nə varmadan
həyat çöplüyündə bulacam özümü.
Harda görsəm
üzəcəm əllərimi özümdən.

Ömrün xeyir-şər günlərində
və hüzn anlarımda
dostların dəyişkən ovqatında
hüznlü dilində oxşanacaq surətim.

Tükənməz bir cah-cəlalla
sözün ufacıq çiyində
behiştə daşınacaq yerim-yurdum
acı həqiqətdən və ağ yalandan
xəbərim olmadan.

Könlündə rəhmət və nifrət
ruhuma salavat çevirənlər
ünvanımı tanımayanca
bir köhnə vərdişlə vurnuxacaq
behiştlə cəhənnəm arasında...

Nazimin itirdiyi tablo

Bu gün yola çıxdım
rəssam Nazim Şahın
firçasında dodaqları quruyan
bir doğma xatirə yorğunluğunda
Şaman evi tablosunda gecələdim.

Babamın əziz yurdu
bəlkə də bu son gəlişimdir.
Sən nə yanımda,
nə önlərin arasındasan...
Heç Tanrı da istəməz yəqin
bulum yenə də səni
ürəkdən sarılıma adına.

Burda Nazimin itirdiyi tablo
mənim hələ bitməyən
son şeirimdən bəhs edir.
Naməlum bir talenin
rəngsiz kopyasında
yaralarım qopur sal-sal
ürəyim də bulanır
dünənki qırmızı şərəbin adından.

Həyatla savaşa
uduzmaq qüruruma toxunur.
Savaşsız təslim olduğumu görür kimi
yuxumda dəli-dolu
bir doğma dərd üzür könlümü.

Tanrım
sən də elə hey
pərişan görürkən məni
həm sevindirdin
həm də səbirlə sarsıtdın.
Nə yapmamı istərsən
sanki yalan və doğru bilməzsən.

Səbrinlə canımı yaxdın
Tanrım
halal etmək fikrim yox
keçmişin qəddar qətlini.
Oysa asi çıxalım taleyin hökmünə
axırda savaş səhnəmiz
sağ qalır yenə
Nazimin qurumuş firçasında
və Şaman evinin mistik divarlarında.

**Nizami Cəfərovun
tərcümeyi-halına ön söz**

Mən bilirəm
dünyanın və qanımızın
soyuyan vaxtında
kimin başının tüstüsü əksik olmaz.

Mən bilirəm
kimin ürəyi ağlar
bir quşun dimdiyi qanayanda
kimin həyatı darıxar
son umacaq yerində
bir dostun ağzı daşa dəyib
qəlbi qırılında.
Sən təmənnəsiz yaşamın
yanlış və doğru bir zamanında
yada düşən pənah yerisən
ustad.

Tanıdım səni
laap uzaqdan gəldiyində
qəza-qədər in zor məqamında...

İki dünyanın arasından
saymazyanə ötüb gedən
onurlu bir həyatın qarışıq tablosunda
nurani

məğrur

ağır taxtalı

daşların üstündə iz salan
bitməyən bir səfərin yolçususan.

Tarixin tapdanmış üzündə
sağalmaz şırımlar açan
qocaman türk kimliyəsen.
İpəkdən zərif üzüylə
küləkdən yeyin uçuşuyla
sözün qocaman bir türk bayrağıdı.

Adın bəlli adımızın içində
aramızda və könlümüzdə
yerin manşır
yaşını unutmuşuz...

Mən qeybin içindən gəldim

*...Hər dəfə də onu oxuyanda öz-özümə
deyirdim: görəsən, bu Osmanlı Dəyanət
hardan gəlib...*

Xaqani Qayıbli

Mən qeybin içindən gəldim.
Teleqraf tellərində dincini alan
quş köçünün dağılan nizamı tək
yurd-yuvam tar-mar olanda
sahibsiz bir sözün
əlindən tutub gəldim.

Mən qeybin içinə gəldim
Borçalının lap dərin yerindən.
Pırlayıb quş tək uçdum
yad ayağı altından
fələyin dilindən yayınıb
təzə söz kimi düşdüm
Tanrının qafasına.

Nəbzimizin səsinə
sözümüzün nəfəsini
yellər aparıb itirmiş
tərk etdiyimiz torpaqlarda.

Sanki gedər-gəlməzdən qayıtmışam
canım ağır və yaram ilacsızdı.
Ömrün pozulmuş dəngəsində
əllərim çənəmin altında
özümə bir ağı uydururam.

Dilimdən dua tək çıxıb
bir ocağın haləsində
öz qanından doymayan
nimdaş bir yurd anısıyam
qoy dostlar oxuyub gileylənsin.

Hardan gəlirdin
ay adam
ilin-günün şər çağında
bəlkə mənəm bulmadığın
ya da ölmüş bildiyin.

Amma yalan olsa belə
düzünü deyim:
kimliyini
tutamadığı sözü
səsi qərib dostu bənzəyirsən.
Bəlkə köçüm dağlıb burda
indi dar günümə gəlmisən.

Uca göyün altında

Başımın qovğası
sabahımın ölməz duası
həyatımı himn kimi ayaqda saxlar
bir vəfalı bozqurdun səsi
sinə dağlarımı qürurlandırır.

Uca göyün altında
bir türk odasıdı ürəyim
sakinsiz və təsəllisiz.
Divarlardakı solğun
və qırıq savaşı tarixçələri
keçmişin qürurlu nəfəsidi.

Hər yaralandıqca
ruhum tərək olar səsimlə...
Axır bir gün dilim dönər
zalımın canın almağa
qarğış daşdan ağır gələr.

Ulus haqqını geri istər
öz qızmış öfkəsiylə
kimiliyinə şər atanın
məzarına el söyər...

Yaşam və ölüm
sarsılıb düşüncəmdə
içimdəki qaranlıq önündə acizəm.
Bir yovşan kölgəsinə sığınıb
fikir altında iki qatlandım
neyləyim sualı kimi.

Omrün ortasında vida günü

Əfəndim Tanrım
ölüm hələ son nəfəs deyil
vədələşək səninlə
ömrün bitdiyi yerdə.
Yaşamağa vaxt qalmasın
savaşımağa söz olmasın
ölməyə həvəs olmasın
yolda qalan göz kor olsun.

Ömrün qışında vida günü
gündüzün ortasında
gecənin şər vaxtında
sözlər donub buz bağlayır
sarmaşıb bir-birinə.

Səhər ertə tərslikdən
qıpqırmızı gün çıxıb
anıları əridir.

Bəzən olur özümü
tərk edilmiş bir könüldə
 dizini qucaqlamış
bir kabus tək buluram.
Bəzən canımı özümə qısqanıb
həyatdan üşənirəm.
Bəzən də
dadını çıxarıb vida anının
Tanrının arxayın vaxtında
 ölümün qulağına
bir çırtma vurmaq istərəm.

“Öz canımı oxuyuram” *silsiləsindən*

Bir gün sənə gələrəm

Bir gün bu qovğalar da
bitər can haylarında.
Tutmaz duaların da,
iz qoymadan itərəm.

Yuxun dardı səbrimə,
asiyəm qədərimə.
Ruhum atıb çiynimə
söz demədən gedirəm.

Könlümü qaraltdılar
günü qara adamlar.
Ölməyə qoymadılar
qanıma bələnirəm.

Yığvalı ağ adamlar
gözü bulaq adamlar
məni yamanladılar
sonra da ağladılar,
halımdan ürpənirəm.

Savaşında ulusun
qanın tökdüm qəlbimin.
Ölüm günü qəbrimin
sağlığına içirəm.

Fələkdən möhnət aldım,
borc içində qocaldım,
Əcəl yadından çıxdım,
şeytandan gizlənirəm.

Yaşadım,
günümü gördüm,
yandım,
külümü gördüm,
azadlığı itirdim,
hey ardıyca uçuram.

Ölüm,
axırın heçdi,
daha suçundan keçdim.
Qəbrimin damı uçdu,
anılara köçürəm.

Öz canımı oxuyuram

İçib haqqın şərəbini,
bir daha oyanamasam,
oyanıb ruhumu sadıq,
özümü sağ bulamasam...

Ömrüm arı dodağında
ətəri qalmış qar çiçəyi.
Evimizin qabağında,
tək ağacın budağıdı
son mənzilimin dirəyi.

Yaralı yerimə baxıb,
sağ yerimi qanadırəm.
Tale kitabın qapayıb,
öz canımı oxuyuram.

Bağlı yolum da açıldı,
gedəsi halım qalmadı.
Uçmağın anı yetişdi,
amma qanadım çıxmadı.

Mən gedərəm,
dərdim qalar,
çəkərsənsə,
halal olsun.
Baş daşım yox,
başım üstə
bitərsənsə,
halal olsun.

**İndi doğma taleyim
mənimlə yola getməz**

Tanrım,
sənin izini
son nəfəsdə buraxdım.
Qısqandım özümü taleyə
həyatla ölümün bir-birinə
həsəd apardığını görüncə.

Səsin gəlməz uzaqdan,
surətin yox yaxında
ayrıldıığımız yerdə də
izin qalmayıb,
Tanrım.

Hələ payız gəlməmiş
erkən düşdü soyuqlar,
öfkələndi küləklər,
töküldü yarpaqlar.
Dəfn oldu izlərimiz
yağmurların təmkinlə
axdığı üzlərdə.

Bir-birimizin hikkəsində
boğuldu sevginin adı.
Keç günahımdan deməyə,
qorxudan itaət etməyə
ehtiyacım yox,
Tanrım.

İndi doğma taleyim
mənimlə yola getməz.
Nə peşmanlıq,
nə də qürur
yaramın gözünü öpməz...

Ölümün üzünə gülümsəyin

Günahlar olmasaydı
cavab aramazdıq sorulara,
Tanrı sözsüz də anlar...
Qaralayıb gündəlikləri sözlə
həzz aldıq tarixin acılarından.
Utandıq abırsız anılarımızdan,
dəfn oldu abrımız
nimdaş əlbisələrdə.

Eyy... əfəndilər,
bir az da ölümün
soyuq üzünə gülümsəyin...
Rəhimsiz və fani bir eşqlə
ömrün sonundan
qaçmaq istəyənlərin tıxacı
zamanı dayandırıb.

Öfkəli dualar
tükətmiş sözlərin səbrini
ürəyimizdə və yaddaşımızda
çarmıxa çəkilib tərcümeyi-halımız.

Həyatın önündə gülə-gülə,
ölmün ardınca hüznə addımlarıq
Eyy... əfəndilər,
qanımızda islanmış köynəyimiz
quruyub nəfəsimizin istisiylə
kutsal bayrağa dönsün.

Bir köprübaşıyam

Sabah açılan kimi
quşlar uçub uzaqlaşdı.
Ömür bitdiyi anda
dostlar bir-bir bezib getdi,
yadımda qalanlar kirayənişin.

Küləkdə,
çovğunda,
qızlarda,
canı bərkimiş,
həyatın içində gözükölgəli
bir köprübaşıyam.
Karvanlar çəkib getdi,
isti yuvalar dağıldı
yarımçıq yuxular tək.
Qış qapıya dayanmamış
qalın qar yağdı
nakam arzuların üstünə...

Görəsən sağ çıxmasaq
bu yaşam qovğasından
bir daha sabah açılacaqmı,
görəsən yenə də
 gözlərimiz sevinəcəkm
bir-birimizin dirisindən vazkeçib
ölüsünü bulunca...

**Dua et,
çin olsun bütün arzular**

Tutub əllərindən dünyanın
nəbzinin vurduğuna inanmaq,
gözlərinin içində
suda balıq kimi nəfəs almaq
və xoş günümdə,
son səfərimdə
dalımca atdığıın suyu
içmək istərəm.

Ürəyindən tutub yürümək
bilmədən hara,
yarı yolda səbəbsiz uzaqlaşmaq,
bilmədən niyə...
hənirini duyub geri boylanırkən
məni dəli-divanə
təqib etdiyini görmək istərəm.

Aramızdakı həsrəti
incitmədən qocalmaq,
yaşamdən doymadan qocalmaq
vicdanımla bir saatda...

Sözlərindən tutub
hüznü anılara dönüşmək,
Tanrıyla omuz-omuza
dünyanın sonuna varmaq istərəm.

Bu yorucu yuxudan ayılmadan,
kimsəni duyuq salmadan
ölümlə bayramlaşmaq
gerçəyə təmənnəsiz
salam verən ilk arzumdu...
Dua et,
çin olsun bütün arzular.

Biri vardı...

Hərdən oldu başımı
sənlə qatmaq istədim.
Bir yalansan,
özümü,
hey aldatmaq istədim.

Bir gün döyüb qəlbimi,
aman diləmədinmi.
Sonra tale hücrəmi,
tutmaq istəmədinmi.

Bizim evin içində
qar əriməz,
bildilər.
Bu balaca könlümdə,
yerin dardı,
dedilər.

Məndən sonra dilucu
bir xatirə söylərlər.
dünya gəzmiş yolsuzun
biri vardı,
deyərlər...

Vaxt varkən

Tarıya söz vermədim,
bəlkə buluşa bilmədik vədəsində,
indi sevinclə dərd arasında
tərəddüd etdiyim zamanlardı...

Ölüb qeybə qarışmadan öncə
tələşin odasında
bir yalqız gecə keçirməliyəm.
Keçmişə üzülmədən
geri dönməmək acısıyla
bir dəfə sinə dolusu
köks ötürmək istərəm
ardıyca həyatın.

Hələ vaxt varkən
gənc arzuları dənəyib
gerçəyə təslim edək,
yaşamağı və sevməyi
sonra da düşünürüz.
İndidən ilk və gerçək yerimiz,
dost-düşmənimiz bəlli olsun.
Sonradan qanlı qovğa
düşməsin aramızda...

İlan ilinə etiraz

Mən bir yolçu ilan,
sanki həyatın rəsmi
üzümdə donmuş,
dilimdə yollar haçalanmış,
dişlərimdə ağıya dönmüş
Tanrının verdiyi ruzi.

Bir-birinizin haqqını
sevə-sevə tapdadız,
sonra da bir-birinizə sarılıb,
qızıl qanınızı sordunuz.
Arabir məni də xatırlayıb,
lənət oxudunuz adıma.

Çox uğraşdım,
çatmadım bəlirsiz amacıma.
Yaşamın firavan tablosu
gözlərimdə donub soyumuş.

Dilim haça –
ikibaşlı dualar kimi,
amma dişlərimdən zəhərli
dost-düşmən məkri var...

Haqq qapısında

Bir gün yuxumda
mən də istəmədən,
 kөнүlsüz,
güvənsiz dayandım
haqq qapısında....

Kimliyimi,
 hardan gəlib,
hara getdiyimi sordular.
Ölənədək düşündüm,
amma nə yerimi,
nə səfərin amacını xatırladım.

Dedilər:
nə işin vardı bu dünyada,
əgər razı qalmaqcaqdın.
Düşündüm,
 amma yenə
nə bu söz sahibini,
nə var olduğum dünyanı,
nə yaşadığım gerçəyi
yadıma sala bildim...

“Səbirsiz anılar” *silsiləsindən*

Məndə daha qış fəslidi,
qalın qar basdı yurdu ,
erkən düşdü soyuqlar,
uçurdu gerçəkləri tufan.
Tələskən getdi dostlar da
daha isti ürəklərə.
Sığınıb son baxışın istisinə
təkcə vəfalı anılar qaldı
mənimlə qiyamətə.

Bir gün fələk durub sorar:
kimsə varmı yer üzündə,
acısını,
ağrısını,
yarasını sevməsin,
axır günün zəhmindən çaşmasın...
Gerçək qorxub bayılar,
xəyal susar,
nə aqlım bir şey kəsər,
nə də ruhum tərpənər...

Yerin qulağına pıçıldayıram:
bir səfər üstündə ölməyim gəlir.
Sümüyə dirənib qından çıxıram,
bir haqsız bəlaya düşməyim gəlir.

Həyatın ləkəsini
ölüm tək-tək təmizlər.
Qan ağladar dirisini,
ölüsünü əzizlər.

Məni bir gün sağ görürkən
gözlərinə inanmayıb
fələk cırar yaxasını.
Azadlıq yıxılırkən dilimdən
dualar da gileylənib
durdurar haqq davasını.

O yurdun adını
heç eşitmədim,
qibləsini seçmədim...
Heç bilmək istəmədim
ürəyimcə olacağımı
torpağının ətri qəbrimin.

Başımın üstündən buludlar
ağlım tək uçacağımı,
ayağımın altından sular
qanım tək axacağımı.
Boşuna xəyal eylədim...

Öldüyüm an
bir görədim
Tanrının gözünü aldadıb biri,
ruhumu gizlədə biləcəkm.
Heç üzünü tanımadığım,
məni yaşatmaq riskini seçən
azad və ürəkli bir kabus
görəlim qürurundan keçəcəkm...

Zor anlarımda
Tanrıya nə ünüm,
nə əlim yetməyəndə,
məcbur qalıb
imdadı çağırmaq istərkən
səsim boğazımda ilişib qalar.

Yuxularda Tanrının surətini
bir doğma insan tək görürkən
ruhum tənimdə təntiyir,
gözüm üzümdə səyriyir...

Bilsəm də bütün yozumlar
bir qəddar təsəllidi,
yuxuda aldanmaq həzzi
gerçəyin üzündən
məsum və təsirlidi...

Və hər şeyin
puç olan sonluğunda
O daha yoxdur deyə
zorunlu təsəllim
firsət verməkdir acıya.

Hələ heç nəyin,
heç kimin
dözülməz itkisindən,
ölümcül yarasından
sarsılmaz könül,
sarsılıb öfkələnməz öz aqibətinə.

Və bir üzgünlüklə xatırlanan,
ər sinəsi dağlayan,
ana üzünü cıran bir acı belə
nə savaşı,
nə də zəfər bəhanəsi deyil.

Öz yolundan üşənirəm,
amma bəlli bir behiştə
inanmağa həvəsim də qalmayıb.
Başardım
yalandan sevinməyi,
 acılar çəkdirməyi.
Ölüm düşüb izimə
qəbrimə catanadək
addımımı tovladı.

Adım kimi
tanıdığım o yolu,
getmədim qəzasız olduğu üçün
keçmişin intiharına şahid olan
bir vadedə dayanıb
səfər sonunu gözlədim...

Susdum,
 əfəldi, -dedilər.
Dindim,
 cığaldı, -dedilər.
Yaşamaq istədim,
 hədərdi,
öldüm,
 əcəldi, - dedilər...

Bir bilsən,
 bir görsən,
 kөнül,
bu zəvzəklər nələr söyləyib,
bir-birini necə qandırdılar
qarın doyurmaq üçün.

Yollar ünvanı tanıtmaz,
amma son məqama çatmaqçün
amanım kəsilincə qaçaram.

Yol uzandı,
vaxt daraldı,
həvəs də qalmadı getməyə,
nə dayanıb gözləməyə.
Yenə səfər üzüntüsünü
mən təxirə salmadım.

Həsərdən,
arzudan
və qorxudan bezmədim,
Tanrı da öldürməkdən usanmaz.

Bakı-Tiflis yolu
qədər yolumdu,
uğuru pozulub yad ayağında.
Qatar dəmir qəlbim,
reyslər qolumdu,
qəhr olub qürbətın doğanağında...

Dost qanında boğulmağa
və yenidən anılarda
yalan-doğru yaşamağa
daha mənim zamanım yox.

Bir ağır səfəri
ayrılıq fürsəti kimi
 gözləməyə macalım,
üzülməyə canım var.
Qəza məni bulursa rahatlınsın,
bulmasa könlü bulansın..

Qobustanda
 dəniz kənarında
bir qəsrin ola.
Başını küləklər qoruya,
təməlini sular yuya.
Qatır gəlsə
 dırnaq sala,
qartal uçsa
 qanad sala...

Yabancı bir ölkədə
topdağıtmaz mülküm ola,
qapıda bir tülküm ola...
Mənim də başımda
heç azalmayan qeylü-qal,
bitməyən qovğa ola...

Ən betəri
ümidlərin tək-tək qırılması,
dostların ayaqları altında
xırçılıyla əzilib
qanı havayı axmasıdı...
Və hər şey yaxşı olar inamı
dar macalda gizlicə
yenidən doğular,
imdadada yetişmədən
hirsindən çatlayar hər gün.

Hərdən özümü oxuyub
ötənləri xatırlaram.
Saralmış vərəqlər arasında
quruyub qalmış,
itib-batmış
bir anın tozlu surətiyəm,
mənim kitabım budur...

Kutsal kitablardan tanıdığım
Qiblənin izinin ilkində
qələmimi qırılmış görüncə
bir qara xəbər almış kimi,
duruxub qaldım
həvəssiz və imkansız...
Geriyə dönmək yasaq,
irəli baxmağa fürsət yox,
burda dayanmaq imkansız.

Heç xoşlanmadım
alın yazısından,
nə dilindən anladım,
nə də sözünü tutdum.

İllərdi qələm əlimdə
heç ömrümdə bir kərə
bir qara daşın alını yazmağı
könlümdən keçirmədim.

Gözlərimin çatdığı
gözəl bildiyin yerə get,
amma uzaqlaşma könlümdən.
Sözün və təbəssümün
özün kimi küsəyən bir təsəllidi.
Yönünü sal məzarımdan,
ruhum qalsın ayaq altıda.

Bizim də uzaqlarda
 sakini qədirbilməz
ufacıq yurdumuz var.
Orda bir anlıq
sağ-salim yaşamağa
bir ucuz bəhanə bulmaq olar
hələ nəbzimiz yorulmadan vurursa...

Vətənçün qazi oldu,
əkmək uğrunda öldü...
ömür bir sözə sığımb
bir daşa yazı oldu.

Yağmurlu günlərin
ardınca deyində
səni əmin edirdim:
yerinə-yurduna yağır,
buludla işin olmasın.
Qara bağı qanlıdı,
başının dərdi çoxdu bu ellərin.

Amma sən ağlayıb sarsılında,
göz yaşını anılara bulayıb
mənə içirəndə
bilmirəm kimi acılayım,
ürəyim soyusun...

Ölüm,
sənin heç qürurun yoxuymuş,
könül qırıb,
nə ağılar söylərsən.
Nə bir dostun,
nə bir yuvan varıymış,
miskin gəlib,
nə mərdana gedərsən.

Bu anda
dünyanın harasında
 kimin övkəsində
əzildiyim bəlli deyil.
Keçici ömür rızasında
hələ heç kim ölümdən
möhlət alıb
nə acısını,
 nə kefini sürdürmədi

Təkcə gəncliyimin ətri
quru nəfəsə dönmüş
evimizin divarında
çocuqkən bıçaqla çəkdiyim
anlamsız şəkillərdə.
Atamın əkdiyi
ağacların yarpaqlarında
sarılar rəngim,
saçlarımın arasında ağarır üzüm,
vurnuxan küləyin əsəbində qanayır
xatirələrin susqun dodağı...

Qaçanı durdurmadıq,
pənah gətirəni qovmadıq.
Amma bunları əvəzində
vətən sevgisini başımıza qaxıb
Azadlığı rüsvay eylədilər.
Təknəmizdən son əkməyi alıb
qanımıza batırıb
iştahla yedilər.

Arıların damağında
ətri qalan güz çiçəyi.
Dodağımın qırağında
quruyub sözün göyçəyi.

Sən getdiyən yollarda özümü itirmişəm,
tufansan,

daldalanıb içimə çəkilmmişəm,
ünvanımı bəstəboy bir daşa köçürmüşəm,
karvanın izi qanlı,
fələk dağıdıb yükün.

Dərd bir olsaydı
bilərdim nəyin üzündən
acılar çəkdiyimi.
Ölüb yenidən dirilsəm,
 əmin olardım
iki dünya arasında
kerçək və fani kimdir.

Tanrının üzünü görsəm,
özümü itirmədən
kimin və nəyin hesabını
soracağımı bilərdim.

Nə ölümü, nə dirimi
dostlar duyub anmaz məni.
Qafil qanmaz heç sirimi,
fələk saya salmaz məni.

Ölümün dəngəsi

1

Anılar ardımca bir xəbər yollamış:
həyatın şər çağında
hər şey yuxu həzzinə dalanda,
ruhum öz yurdunda olmayanda
gəlib tez də getmişən.

Tələm-tələskən baxmısan
yazı masamın üstünə,
yerimə-yatağıma.
Çocuk əşyalarımı,
 köhnə fotolarımı,
 nimdaş paltarlarımı,
yarımçıq yazılarımı
ortalığa dağıtmısan.

Qeybdən gəlib çıxaram,
aralıq qarışar deyə,
çıxıb getmişən heç nə aparmadan,
geriyə də baxmadan.

Yolumu bağlayıb,
kölgəmi qovmuşan,
qapı-bacada bir xeyli deyirmişən.
Kimi aradığını unutmuş kimi,
nə istədiyini xatırlaya bilməyincə
bir yaralı kabus tək
arxaya baxmadan uzaqlaşmışan.

2

Eheey...
kimsən və hardasan,
aradığın suçlunu gözləmədən,
bəlkə də bulmayınca
dəli olmuş tək həyəətə çıxmısan,
nəfəsinin izi qalıb
dibçək güllərinin üzündə,
qapını örtməyi unutmusan.

Sən gedəli
qapım da göz qapaqlarım kimi
yarıaçıq və huşsuz
qonaqların üzünə hər zaman
qalıb biganə.

Anılarım kimi
hər gün hüsnünü əlimlə,
 ətrini gözümlə,
ciyərlərimlə oxaşdığım
balaca gülləri,
 ağacların kökünü eşmişən.
Budaqları selbələyib,
tökmüsən yaşıl yarpaqları.

Bir könül qanatmadan,
 bir yara qopartmadan,
bircə meyvə dişləyib yerə atmadan
əl-qolunu sallayıb getmişən
səmtini unutmuş kimi.

3

Sən də şahidisən,
yarıkönül,
qisməti kəm,
sahmansız,
ya candərdi,
ya sevincək yaşadım.

Duaları oxunub qurtarıb,
qapanıb kitabı günlərin,
əzilib-büzülüb vərəqlər,
sözlər küncünə atılıb keçmişin.
İndi özümə də gərəkməyən
yaşam səhifələrində
ömrün üzgün üzünə həkk olub
talenin qəzəbli barmaq izləri.

Öfkəndən anlamadım,
sağ-salim günlərə məhəl qoymadan,
təknədə ruzimi tükətmədən,
bəxtimi qaraltmadan getmişən.
Vədəsində əcəl kimi gəlibsən,
amma nədənsə
bir az möhlətl vermişən...

4

Sənin zəhmli adından qorxub,
kimsə açıb söyləmədi
məni nədən aradığını.

Amma deyirlər:

bu həyat önündə
görməyincə aman diləyən məni
taqətsiz və məyus olmusan.

Zənn edirdim,

məni acımasız,
fürsətsiz qoyub,
əcəllə mərdanə döyüş haqqıma
çatmadan öldürəcəksən.
Sonra başını bulayıb,
dəfn izdihamına qarışıb
itəcəksən nəzərlərdən...

Deyirəm,

heç olurmu belə,
içəri boylanıb
faniyyə salam vermədin.
Gözlərimi sığamadan,
qapımı iki dünyanın girişi kimi
taybatay açıq qoyub getmişən.

5

Ehey... gizli fərmanlar verən,
şanslarıma inanmadım,
sən də heç dəyər vermədin,
kimsən və hardasan indi...

Hər gün qafil bir fürsətdi
qəflətdən ayılmaq üçün,
yuxudan,
insandan,
dünyadan ayrılmaq üçün.

Arada bir vaxtım olsa,
ölümün pozulmuş dəngəsində
çaşqın ritmlə döyünürəm
bekar bir saat kimi.

Gözlərimin qapağını,
otağımın qapısını
külək çarpır məyus-məyus.
Ufacıq bir səs keçər yanımdan,
hərdən qalxıb baxaram
ömrün uçmuş fürsətinə...

Saatın itmiş döngəsində
gələn son qonağım ola.
Bir də mənim odamda
dönə-dönə qıymağa,
unutduğu canım ola.

Yağmur saati

1

Fevral yağmurunda
azadlığı əkmək tək islanmış,
rüzgarı taqətsiz görüncə
ləp çoxdan unutduğum
bir dost adını xatırladır
yağışın dəcəl səsi.

Şeytanın basqısı,
mələyin qılığı olmadan.
Yağışın altında yazdığım
ciddi və qəmli məktubun
dağınq sözlərinə bulaşır
suyun səsi...

2

Yağış isladıb kağızdakı şeiri,
mürəkkəbi bulaşdırır sözlərə.
O yağışın altında vargəl edən
azadlığın da haqqı alınıb,
adını su yuyub aparıb,
yurd-yuvası əsir düşüb,
Tanrım.

Amma bildiyim qədər
sən hökümsüz və çarəsiz,
bir şair kimi
min dəfə küsüb-barışdığı,
dartışıb doğmalaşdığı
öz ruhunun dalınca
kölgə tək sürünən
ürək sahibi deyildin.

3

Özünü tanıdınmı,
Tanrım,
dünyanın ən qoca sahibisən.
Adın və hökmün
keçmişə bağlı arzu tək
hərdənbir yada düşür.

Çarəsiz, hökümsüz qalanda,
sözü zibil qutusuna atılanda,
haqqı itib-batanda şairin
mən görmüşəm,
necə qanın soyuyur,
nə qədər ürəyin yuxalır,
bir döyüşçü və bir şair tək.

Mən görmüşəm,
elə sən də rastlamış olarsan,
bir quşun qanadı qırılıb da,
göy üzünə baxıb ürəyi partlayanda
şairin o quş boyda ürəyi
necə də durmadan çırpınıb,
çırpınıb çıxmaq istər ağzından
bezmiş ruh kimi.

4

Bu sənmişən,
Tanrım,
bir çöcük timsalı,
şeytan aldadar,
 mələk anlatmaq istər,
dünya malından doymayan
bəndə də işinə qarışmaq istər.

Sənmişən,
sözü qəribçiliyə düşəndə
dünyanın çiyinlərindən
arabir əl götürən.

Bir şeytan,
 bir mələk,
bir insanı aldadıb...
 tovladıb,
güldürüb,
 güldürüb...
səbəbsiz öldürür.
Sənsə elə bil sonuncu kərə
ah çəkib,
 köks ötürürsən.

5

Bu sənmişən,
Tanrım,
yaşamaqdan qocalmış,
gizlənməkdən yorulmuş,
hökm etməkdən usanmış...

Ərkəsöyün böyüdüb,
acımadan çatladıb öldürdün şairi.
Söz verdin yazdı,
dil verdin danışdı,
sonra da haqqını zorla aldın.
Hər çıxan cana,
hər yıxılan xanimana görə,
səni qınayan əziz insanı
rəhmətlə sevindirib,
cəhənnəmlə hədələdin.

6

Bu sənmişən,
Tanrım,
fasiləsiz fevral yağmuru altında
dünyanın dilsiz-ağızsız,
yurdsuz-yuvasız,
fağır və haqsız insanı kimi
köksündə azadlıq
islanıb soyuqlamış...

Yol qırağında hərdən
bir parça əkmək bulanda,
öpüb gözünün üstünə qoyan
imanlı adam qiyafəsində
şairin gözünə görünürsən.

7

Şair Osmanlı kimi,
bu sənmişən,
haqq adamını
əkmək parası dilənən görürkən
dükan-bazar qapısından
əliboş qayıdan...

Şair Osmanlı kimi üsyankar,
kutsal bayramlarda
sevinmədən yaşayıb,
öz ruhunu belə
duyuq salmadan qocalan.

Və mənəcə,
adi günlərin birində
bir qafil söz üstündə
bağrından söz kimi
qara qan sızan şair də sən olmusan...

8

Bu sənmişən,
fevral yağmurunda
ağır şərtlər altında
sözü can əvəzi verdiyin şairə
ani bir hüznü,
yanlış bir ümidi,
ürək çatladan bir həyəcanı
qədər qardaşı seçib verdin.

Şair Osmanlı kimi
sözlə can çəkişir
hər yazı anında
canıyla öcəşir şairin xətakar dili.

Bu sənmişən,
Tanrım,
verdiyin dillə əzizlənilib,
can əvəzi verdiyin sözlə söyüldün
və güc verdiyin qolla döyüldün...

9

Fevral yağmurunun
nəmli sükutunda
kimsədən təsəlli ummayan,
olacağa məhəl qoymadan
şairə yazmağa fürsət verib
dünya malına həsrət qoyan
sənmisən,

Tanrım...

Sənmisən əfəndim,
şair Osmanlı kimi
fələklə inadlaşıb,
qocalığıyla öcəşən.
Ölmədən öncə
macal tapıb,
ölümün alın yazısına
bir-iki kəlmə dəli-dolu,
aşiqanə söz artırıb
sonra da söz sahibindən
üzr diləyən.

10

Səniydin,
Tanrım,
qadağan olunmuş
səmavi kitablarda
adından fərmanlar verilən.
gözəl vədlərini,
qorxunc hədələrini
möminlər unudan da səniydin.

Şeytanın inadında,
mələyin mərhəmətində,
insanın ehtiyaclarında
adil,
çarəsiz,
suçlu,
bəzən də rəhimsiz sayıldın,
Tanrım.

11

Gec də olsa anladım:
sənin gözündən yayınan zülmü
dərgahınla hədələyən,
özünə ərki çatmayan bir şairin
həzin ağılarını,
 üzgün dualarını,
 onurlu öfkəsini
eşidib cavab verməyə
səbrin və taqətin yoxmuş...

Təsəllisiz,
 əvəssiz,
dünyanın gəzən azarından
həzz alan şairə
görk etdin ruhun ehtiyacını.

Təlaş içində

1

Öndə olmayan bir gün
sabah açılar-açılmaz,
yeni sabahın təlaşıyla
alayarımçıq durub yuxudan
bir-birinizin üzünə baxıb,
sizi vədəsiz oyadan,
yaşamağa tələsdirən
bir sevimli yoxluğun
qarasınca kövrələrsiniz.

Ölüm bəzən çox əziz,
həm də vazkeçilməz
bir şansa dönər
Atərim,

Dunayım,

Osmanım.

Bəzən də ölüm istəyəndə
meyil salar adama
doğma övladı kimi...
*(sizdən iraq demək də olardı,
amma nə fayda.)*

2

Aytərim,
Dunayım,
Osmanım,
bilmirəm,
bəlkə də hər şey
bu şeir tək sona yetməmiş,
bu şeir tək kövrək deyilmiş...
Tanrıya çatmayıbmış
anamın duaları.

Bəlkə heç sonu xoş olmazdı,
dadı bilinməzdi
gerçəyin acısının,
nağılın yalançı butasının,
vüsəl və itkinlik olmasaydı.
Bilib-anladığım,
itirib-bulduğum hər şey fanidi,
bütün əzabları görmədən
doğuluşa və ölümə zaval yox.

3

Heç zaman nə darıldım,
nə qırıldım
yuxunun qılığında,
gerçəyin acığında.

Yabançı ünvana gedən bir yolda
uzun-uzadı yürüb-yürüb,
qəşərimdə görüncə özümü
surətimə darıldım ürəkdən.

Çırpındım ömür boyu
hər gün yeni bir tələş uydurub
quş kimi dimdiyindən
vurdum özümü...

Bir gün tələşin
vahim səsində
nəfəsimi dinşəyib,
yuxuyla gerçəyin çaşqınlığında
bulunaram yatmış bir saat kimi.
Babanızın yoxluğuyla barışmaq
zor və ağır gəlməsin onda.

4

Ağlınıza gəlməz belə,
mən dilinizin ucunda qalan,
ölümdən imdad ummayan
bir davakar söz olmuşam.
Və yanınızda illərlə
öz qanına yerikləyən
bir həyat nişanəsi,
izdihamlı bir anın bəkçisiydim.

Bu ömrü sükutda qəhr edib
bir imansız təlaşla
yaşayıb tükətdim.
Umrumda deyilmiş sanki,
heç yadımda da qalmayıb
harda doğulub,
nəyin xatirinə
haqlı cəzamı harda
havayı buldum...

5

Əzizlərim,
mən özümün dostuyam,
anılar və rəsimgələr
həyatımın tənha rızası.

Üstündən neçə illər keçib,
yadımda deyil,
özümə bənzəməyən fotolarda
sükuta dönən
anılardan başqa
bir şeylər xatırlamam.
Heç özüm cəhd etmədim anlamağa,
siz hardan biləsiniz,
niyə doğulduğuma peşman olub,
nədən ölümə daha çox
etibar etdiyimi...

Amma deyəcəm,
gözünüz-könlünüz rahat olsun,
tənhalıq və yoxluq qorxusundan deyil,
qürurumdan seçdim ölümü.

Etiraf edim,
o ölüm anında
sizin surətinizdən,
məni tərək edən anılardan savayı
heç nə umrumda olmaz.
Bir könül dolusu göz yaşıyla
hər şeyi yoluna qoymuş kimi
indidən köks ötürüb rahatlanmışam.

Doyunca əkmək yeyib,
su içmiş,
qocalıqdan ölmüş kimi
hər şeylə halallaşmışam...

6

Bir gün yenə də
sizi çaşdırmasın
qəfil ölümüm kimi,
duyduğunuz xəbərlər...
Tanıyıb da doğma bilmədiyiniz,
ya da ola bilsin,
sözündən,
üzündən keçmək istəmədiyiniz
bir adamın dilindən
düşüb parçalanar sözüm.
İnanmadığınız bir xatirədə
adıma rastlarsınız...
Şübhənizi qəribçiliyə salmayın,
məni də qınamayın nahaqdan.

Səmtini görmədiyim yolda yürümədim,
yanlış yerdə yaşamadım,
sevmədiyim ürəkdə vaxt öldürmədim.

Hara vardımsa,
hara köç saldımsa,
sonunda yenə gəlib
əziz Borçalıda qərar tutdum.
Mən o torpağın əmənətiyəm,
bu sözüm də sizə
bir son əmanət olsun.
Torpağın əmanəti
insanda qalmaz.

7

Heç gözləmədiyiniz halda,
qeybin ufacıq odasından
 çağırsam anidən
yaddaşınızı incidən
səsimə şaşirtmayın...
Öz yanıqlı avazının
qorxunc səşində intihar edib,
göylərdə dəfn olan
qocaman bir qurd duası
açar yolunuzu.

Uğur üstündə olanda
ününüz yetməyən uzaqlardan
ruhum qara yel tək uçub
 döşənər ayaqlarınıza,
sizdən qabaqda yürüyər
özünü nişan vermədən.
Ruhumun qocaman surəti
tanış bir keçmişə bənzəməsə belə,
kimsəyə xəter yetirməz.
Və kimsədən rica etməz:
məni də xatırlayın...

8

Aytərim,
Dunayım,
Osmanım,
siz həyatın və yuxunun şirin,
gerçəyə etiraz anında
bir-birinizdən xəbərsiz,
bir-birinizə sözlünüzü
qeybdən duya bilərsiniz
babanızın qanında boğulmuş səsinə.

Sizi bir-birinizin ürəyinə çağırır
və əllərinizi bir-birinə yetirib
özü fələyin cəngində
heç bir etiraz-filan etmədən
qəhr olar adım.
Hər gün vurnuxuram
içimdə nakam ölüb
qəlbimi zəhərləyən sözlərdə.

9

Ata yurdum sizə bəlli,
Borçalının Saraclı köyündə
Osman əfəndinin
ocağında doğuldum.
O ocağın tüstüsü
ilk aldığım nəfəsdə
və hər səbah dua edirəm,
son çıxan nəfəsim olsun.

Məndən sonra
Şiş Güneydən,
yaxud Qara qayadan
bir qaya parçası gətirib
keçmişim uyuyan məzarlıqda
dikəldin başım üstə.
Bu sözlər yazılısın üzərində:
“Bu daşın altında Sükuta dönmüş
Tənha bir Söz yatır...”

10

Aytərim,
Dunayım,
Osmanım,
bir gün gördünüz yoxam,
ardıya düşməyin
gizlənmiş nəfəsimin,
çarəsini aramayın
bəlli bir itkinliyin...

İlan mələyən səhralarda
küləyin pozduğu
yarımçıq bir iz,
qurd ulayan dan üzündə
boğulmuş bir səsəm.
Sinə daşımın üstündə
bıldır-bıldır axıb
pozulan söz görüncə
izim yolda yorulmuş demək,
səsim hüzn içində
bayılmış bəlkə də...

11

Bir daha dönməmək qorxusuyla
hər gün sizdən ayrılıb yola çıxıram,

Aytərim,

Dunayım,

Osmanım,

içimdə soyuq küləklər əsir
sizə dönmək inamım büzüşüb kiçilir.
Sıxılıb canımın soyuq divarına
kiçilir ruhum hər gün daha çox.
Üstündən qarlı qışlar keçib

48 ildi canımda donub
yoxluğun bir xoş anı.
Təntiyib ağzımdan çıxmaq istər
soyuyub bərkiyən canım
yanından sıcaq bir söz keçəndə.

12

Aytərim,
Dunayım,
Osmanım...

Bir yerdə,
bir iş başında olanda,
bir arzu dalıyca yol gedəndə
yadınızdan çıxan,
dilinizi aldadan,
kölgənizdə yuxuya getmiş
bir söz olduğuma inanın.
Nimdaş rəsmimiz kimi
varlığımız da saralıb,
yadlaşıb doğmalar artıq.

Çırılıb-ovulub günlərim,
yazısını-pozusunu yellər aparıb.
Heç zaman açıb-ağartmadığım,
sevmədiyim həqiqətlər
məni məzarda da rahat buraxmaz
siz onları tanıyarsınız...
Amma xatırlamasanız daha uyğun.

Mən sadəcə
kəfənində ləkəsi qalmış
bir necə bulanıq göz yaşından
siması saralıb-solmuş
dəli bir olayam.

Və çoxlarının fərqində olmadığı,
qələmin amansız ovqatında yazılan,
hər insanın oxuyub bitirə bilmədiyi
alayarımçıq bir hekayətəm...

13

48 ildi soyuq sulara boğulan tək
qərq oluram soyuq qanımda,
sıldırımdan uçan tək
ağlımdan yıxılıb parçalanıram.

Heç kimin tanımadığı bir yerdə ölüb,
kimsəsizlər məzarlığında dəfn olunmaq
hərdən keçir ağlımdan qara sevda kimi.

O dünyayla aramız
bir qəbir dərinliyi,
soyuqqanlı bir ilan gözləri
dikilib aqibətimə.
Qıvrılıb açılır nitqi quruyan dilim
canımın buludlu,
dəyişkən havasında.
Köks ötürməyə bir nəfəs,
vida üçün söz və zaman bulmuram.

14

Yağmurda içi islanan,
şaxtada nəfəsliyindən
buz sucuğu sallanan,
payızda quşlar
çör-çöpünü daşıyan
bir quşun yuvasıdı Sükutum.

O viran qalmış yuvadan
tənha bir quş pırlayanda
içimin havası
titrəyər yarımçıq nəfəs tək...
Dəngəsi pozulmuş o quş
bir həyacan duymadan
bəlkə ruhumu
dimdiyində aparmış olsun.
İtirdiyim nakam sözü
qara yellər uçurub
əsir torpağında
məzara salmış olsun...

Suya qarışmış izlər

1

Küləyin izi saçlarında,
yağışın rəsmi pəncərəmdə,
doğulduğum iyun axşamının
qaranlıq tablosu
sabah açılar-açılmaz
sinəmi göynədir susqun anılar tək.

Hər dəfə
yağış pəncərəmdə
göz dağı tək iz qoyub
qaranlığa qarışanda
sənin yoxluğunla birgə
yuxuya verirəm ötənləri.
Dan üzü söküləndə
göyün sakit qübbəsində
adını yazmaq keçir ağımdan
ən ufacıq azadlığı sevən tək...

3

Unutmaq yağışda islanmağını,
küləkdən asılmağını
və hər gecə xatirələri dindirmək...
Ruhunu cıradıb,
yaşamın ağırlarını əzizləmək
köhnə adətimdi.

Belə havalarda
 hərdən urəyim gedir
 özümdən xəbərsiz
sənin yanına.
Bu ürək zətən yormuşdu məni
apar da onu özünlə
bir daha qaytarmadan.
Yağış islatmasın,
 külək qurutmasın...
Onun qanına boya azadlığı,
küləyi və yağışı...

Bir dostum aqibətiylə
barışdığı günün şərəfinə
yağışdan sonra
torpağın ətrinə qatıb
kəmşirin azadlığı içib-içib
üst-başına dağıtmaq...
Küləkdən,
yağışdan sonra
yuyulmuş ağacların,
əzilmiş otların,
duru suyun qoxusu
ehtiyac duyduğum məlhəm olsun...

4

Bir gerçək vardı,
zamanı gözüylə dindirməyən,
diliylə qınamayan,
mənim üzümü belə
tanımaq istəməyən.

Getmək istəyirdi
yolun ağına-bozuna varmadan,
bir daha geri baxmadan,
qovub incitmədən
dahiyyə veyillənən həsrəti.

Həyatdan gedərkən də,
bir daha gecələr yatıb,
gündüzlər oyanırkən
sahmana salmaq keçir ağılımdan
ürəyimi bir kimsəsiz yuva kimi.

5

Günlər qurtarmır,
zaman saymazıyana
keçir yanımdan.
İndi hansı səmtə baxıb,
tərk etdiyın ünvanı
kimdən sorasan...
Öndə nə bir yol görünür,
nə də gəlib-gedən.

Səndən başqa
rastıma çıxan yox
bu yorucu zamanın dalanlarında,
halımı hər gün
özündən soruşuram
harda itib-batmısan deyə.

Sənin sükutun tək
sabah ağır gəlir,
gecə daha da qaralır,
səssiz və kinayəli
ötür ayrılıq anı.

Gəlməyi qərara alsan
sabahın tənbəlliyi də,
 gecənin qaranlığı da
uzaqdan duyub
yol verər simsar hənirtinə.

6

Hara getsəm də,
qayıdıb qaçılmaz bir qismət kimi
ömrün dilinin ucundan asılıram.

Həyata yenidən başlayır kimi,
öz ruhumu əzizləmək,
ya da bu dünyada
bir əziz əmanət tək
saxlamaq istərəm...

Getsəm də hara qədər
bir yad ürəyə çatanda
elə bil üzə bilmədiyim bir nəhrdə
boğulur,
boğulur,
sonra ani bir möcüzə sayəsində
başımı sudan çıxarıb
hələ də sağ qaldığımı görüb
yenidən bayılıram...

7

Sən xəbər vermədən döndün,
illər öncə unutduğun o yerə.
Köhnə yurd yeridi ürəyim,
dayan qapının önündə qərarlısız,
sonra da dönərək qayıt özünə
olacağı düşünmədən.
Tanrının gözünə görünmədən,
halalaşmağı gözləmədən uzaqlaş...

Hər sabah adətincə
yasəmən gülü tək
qəlbimdə pardaqlanıb,
kөнүlsüz açırsan pəncərəni,
qarışdırırsan havanı
öz yasəmən ətrinə.

Bağla ürəyimin qapısını,
hər gecə uyu orda
cənnətdəymiş kimi.
Səndən xəbərsiz
kimsə içəri girməsin,
tanımasın kimsə səni.

8

Hər gün özümdən çıxıb
baxıram ömür yoluna,
bəlkə gəlib-keçərsən deyə.
Hər gün daha çox
uzanır səbrin təmkini,
itir ömrün ortasında.
Hər gün də bilərəkdən
gecikirsən haqqın dərgahına.
Hər gün iz göstərirəm
çəkilib o yoldan,
bir-birini könülsüz ötürüb
göz yaşıyla uğurlayanlara.

Hər dəfə bir səbəb olmadan
yürüməkdən bezmiş kimi
qiyamətə gedən yol ayrıcında
özümü unudub qayıdaram
ilk addım atdığım yerə,
gözləmədən dünyanın axırını
müdhiş bir olay kimi.

9

Hər sabah yorulanda
qaranlığın düşməyini gözləyirəm,
bilirəm,
yenə şər qarışanda
anılar səbrim daraldacaq.
Bu dəfə də yuxumu qaçırdacaq
xoş bir üzüntü verən
keçmişin nostalgisi.

Divarda bekar saat
vaxtı sayıb qurtarmağa tələsir,
sürət qatarı kimi iniltiyə
keçir qulağımın dibindən.
Dilim gəlmir deməyə:
Ehey...
gözlə,
məni də götür
gec qalırım keçmişin dəfninə...

10

Əgər bir gün ölüm xəbərim
yalan çıxsə unutma:
dost üzündən gecikib
avara qaldım bu dünyada.

Yaman könlümü sıxır saflıq,
kimsəni tanımadan yaşamaq,
ölümdən sonra
hüznü bir xatirəyə dönmək...

Hərdən nəbzimi dinşəyib
səbəbsiz nəfəs aldığımı,
boşuna sevindiyimi duyuram.
Hər gün ustufca
ayağımın ucunda özümdən qaçmaq,
arzulardan can qurtarmaq
keçir zavallı könlümdən.

11

Yad və yanlış yerdə
buluşma vədəsi hikkəylə
ötüb keçdi yanımdan
tələskən və saymazyana.
Sanki deyirdi:

bu dünyada,
bu adda
sən heç olmamışsan.

İşıq söndü odamda,
əlimdə üzü döndü qələmin,
uyğu kimi çökdü sükut
həmişə gəlib keçdiyim yola.
Bir sükut kimi,
bir səbirli saat səsi kimi
bir ilac kimi ötürdüm ismarışlarını.

12

İşıǵı yandırmadan,
 qələmi dindirmədən,
sükutu səsinlə dağıtmadan
gecəni göndərdim uzaǵa.

Amma hələ də

 nə özün,

 nə səsin,

nə də ətrin duyulur.

Havada külək yox,

heç yağış havası da deyil.

Özün geciksən belə,

göndər sükutla süslənmiş sözünü

su kimi,

 əkmək kimi

küləkdə və yağışda,

quşlar yatandan sonra...

13

Bəzən olacağa salam verib,
salam almaqçün
gündüzü tələm-tələskən
birtəhər yola salıb,
axşamın qorxusunu özlədim.

Hər gün gecəni ötürüb,
yeni günü uğurlamaq,
ömür fırtınasından
sağ-salim çıxdığına inanmaqçün
sabahların sirini
yaralı azadlıq tək özlədim.

Və hər dəfə aqibətimi
qaçılmaz xəta bildim.
qənşərimdə görünmə
gecəni də,
sabahı da,
üzünü də
unutdum uşaqlıq xatirəsi tək.
Dərindən nəfəs alıb,
şeyrin kölgəsində
xəyalən dadıram ölüm həzzini.

“Qocaman şeirlər” *silsiləsindən*

Ömrümün gözəl anları

Sənə doğru yola çıxdım,
tərs apardı izlər məni.
Qardım, öz başıma yağdım,
tez sovurdu yellər məni.

Gül ağacı budağında,
bir yarpaqdım sarı-sarı.
Payız yeli dodağında,
rəngim qaldı para-para.

Sonpayızın çiçəyini
kəpənəklər qoxuladı.
Ömrümün gözəl anları
axirət gününə qaldı.

Qazi marşı

Vətənin nəbzi vurur
əsgər məzarlığında.
Zəfər himni duyulur
yurdun hər sabahında.

Hər şəhidlik ünvanı
bir qanlı and yeridi.
Qoruyan yurd-yuvanı
ulu bayraq sehridi.

Bu torpağın bağrında
közdü düşmən yarası.
Bu ulusun alnında
paslanıb haqq davası.

Sözü dualı dilim
azadlıq sorağında.
Gözəl taledi ölüm
gözəl ölüm uğrunda.

Qürbət yolçusu

Borçalı əsilli Qarslı türk aşığı

İlgar Çiftçioğlunun sazına

Qürbət adamıydım yollara düşdüm,
öz qərib bələmi buldum da, getdim.
Axır gəlib məzarıma yetişdim,
ömrün bacasından uçdum da, getdim.

Bir özgə elliyə meylimi saldım,
yaman yerdə, yad yanında xar oldum,
dağdan ağır sorulara soruldum,
bir ruhu viranə qoydum da, getdim.

Dərdin ətəyində qardım, hardayam,
buz dodaqlı bir çeşməydim, hardayam.
Yer üstündə lələzərdim, hardayam,
torpağın altında soldum da, getdim.

Osmanlı der: könlüm dosta dar oldu,
varım alıb varlığımıza darıldı,
su bardağı suya dəyib qırıldı,
kimin günahkarı oldum da, getdim.

Osmanlı der:
qismətimi satmadım
(Qıfilbənd)

Həm zəhərdir, həm də baldı – yeyilmir,
bir bələdi iki canda taxtı var.
O nə yoldur, iki dəfə gedilmir,
ağıl almaz, damaq doymaz dadı var?

Nə güldü ki, ətri, rəngi heç olmaz,
bircə sözlü bir nağıldı qurtarmaz.
O nə sudu, içdən axar, durulmaz,
Dost qəlbində dağ bitirən adı var...

O nədir ki, ağdan başqa geyilməz,
ağlayarsan, oxşayarsan, dillənməz?
Yeri-yurdu, insi-cinsi bilinməz,
mərhəməti, nə doğması, yadı var...

Gedən kimdi, yolun kəsib durmadım,
Osmanlı der: qismətimi satmadım.
O nədir ki, qabağından qaçmadım,
istisi yox, can qovuran odu var...

Suçum varmış

Yad bir yana, dostlar üzə ağ oldu,
öfkəm harda, səbrim harda, bilmədim.
Sözü bəlli qərib dilim tutuldu,
qibləm harda, qəbrim harda, bilmədim.

Cığırımız iz-iz olub itər də,
sağlıq olsun, fani ömür bitər də,
daşım üstə: “mən də vardım” yetər də,
yol içindən qırılırmış, bilmədim.

Can bazarı can satılar, alınmaz,
şah da istər, qul da istər, usanmaz,
suçum varmış, heç hesabım sorulmaz,
Osmanlıni qan tutar da, bilmədim.

Heç halımdan qanmadın

Gedərgiyəm, heç karvanım qoşulmaz,
gələnim yox, gedən izə qoşullam.
Gün qurtarar, yolun səmti bulunmaz,
gedər, dönər, tabutuma sarıllam.

Göz yaşımı tək içərəm halalsa,
ölməz ollam bir qaraltım qaralsa,
Böyük Çölüm gül-çiçəyə qərq olsa,
qiyamətin səfasından darıllam.

İtib getdim heç izimi bulmadın,
qan ağlatdın, heçmi haqdan qorxmadın,
qeybdən döndüm, bir üzümə baxmadın,
bir candərdi rəhmətindən asıllam.

Osmanlı der: heç halımdan qanmadın,
sağ başımın ağır daşı olmadın,
adam sayıb bir yol salam tutmadın,
danlayarsan, öz abırına qısıllam.

Bəlkə dərdin azaldı

Səf-səf idik, halayımız pozuldu,
qanlar axdı irzim-rəngim sozaldı,
aramızda xətir-hörmət puç oldu,
gözün doysun, bəlkə dərdin azaldı.

Qalxmaq istəyənin dizin kəsməli,
düz addım atanın izi itməli,
ölüm diləyəne rəhmət deməli,
gözün dolsun, bəlkə dərdi boşaldı.

Carçı vermiş müjdəsini bayramın,
öyüb durmuş fərmanını padşahın,
zülümünə donluq artmış zalımın,
gözü doysun, bəlkə hökmü çoxaldı.

Anlamazsan

Bir gün bezib məzarımı açarsan,
görərsən ki, nə ölüyəm, nə ruham.
Nahaq yerə sür-sümükdən qorxursan,
fələyin al qanı hopmuş bir ağam.

Bir adıma, torpağıma baxarsan,
daş yazımı yalan-doğru yozarsan,
gecə yatıb, səhər dəli durarsan,
çaşarsan ki, özün fani, mən sağam.

Osmanlı der: qara basar adımı,
suçum sənə qabaq-qənşər qaldımı,
anlamazsan ağayammı, qulammi,
bir yazılıb, yüz pozulmuş varağam.

Təzə günüm qaraldı

Vədə tamam, daha gözüm yoruldu,
yol göndərdim, qafil gəlib çıxmadı.
Dil göndərdim, bir xəbər alıb da,
ağ üzümdə təbəssümü donmadı.

Axşam oldu, şər halımı haxladı,
sabah açdı, təzə günüm qaraldı,
bir imansız dil-ağzımı bağladı,
can talandı, batmış ünüm çıxmadı.

Qoca yurdum, qeylü-qalın hey artar,
səndə qul acısı, haram keyfi var.
Osmanlıni dara çəksən laf çıxar,
qoy desinlər, kefdən öldü, doymadı.

Utanaq

1

Yata-yata əkinimiz əkildi,
heç olmasa biçin vaxtı oyanaq.
Əkmək yoxmuş, ar-namus da yeyildi,
qapımızda itimizdən utanaq.

Yağı içib, suyumuza tüpürdü,
əsir alıb malımızı götürdü,
şeytan çaşqın aqlımızı götürdü,
uca boylu kölgəmizdən utanaq.

Osmanlı der: var üzündən xar olduq,
abır-həya bazarında satıldıq,
vurulub da bir çöplüyə gömüldük,
bu kəfənsiz ölümüzdən utanaq.

2

Biz qurdların yuvasında doğulduq,
tülkülərin beşiyinə daşındıq,
haqq üstündə sırtımızdan vurulduq,
batar-gedər izimizdən utanaq.

Qarğa-quzğun başımızı deşdimi,
ac zəlilər qanımızı içdimi,
bu kaftarlar gorumuzu eşdimi...
ruhu ölmüş dirimizdən utanaq.

Körpələri iynələrə düzdülər,
arımızın pətəyini süzdülər,
dərimizə quru saman təpdilər,
qaxac olan tənimizdən utanaq.

3

Vətən deyib, qılığına girdilər,
təknəsindən əkməyini kəsdilər,
öldürüb də qanlı südün içdilər,
kor olası gözümüzdən utanaq.

Biz ölmədik, dilimizdən asdılar,
daşımıza bir “naməlum” yazdılar,
dəfnimizdə baş sallayıb susdular,
lal olası dilimizdən utanaq.

Qapı-qapı, könül-könül gəzdilər,
yaxşımızı, pisimizi seçdilər,
dərdimizin dilçəyini üzdülər,
qızıl qanlı üzümüzdən utanaq.

4

Ala-bağlı evlərimiz talandı,
çox kişilər əsil-kökünü dandı,
haram daddıq boğazımız tıxandı,
bu dilənçi nəfsimizdən utanaq.

Qız-gəlinin birçəyini qırxdılar,
erkekələrə ipək donluq satdılar,
ar-namusu, başımıza qaxdılar,
erkek ölən dişimizdən utanaq.

Adsız məzarlığa dönür torpağı,
cameləri ilan-çayan oylağı,
gümbül-gümbül qan damcılar dodağı,
əsir düşən körpəmizdən utanaq.

“Ölüm-dirim” – kirlə oyun qurdular,
azadlığı gözlərindən vurdular,
qatilləri nahaq şivən saldılar,
batman-batman dərdimizdən utanaq.

Duz daşısan sırtımda

Göz yaşı içmişən, ağzın qanlıdı,
Üzdən yetişmişən, içindən kalsan.
Bir canımı yaratdın, canlar oxursan,
köhnə pətefonda val oğlu, valsən.

Ölümüzə məzarını satmışan,
xaşımıza haram maya qatmışan,
tarlamıza çürük toxum atmışan,
yiyəsiz xırmanda vəl oğlu, vəlsən.

Kim olsan da insandan nə anlarsan,
əqrəbmışən, lal dilimdən çalarsan,
sabah açar özün zəhər qusarsan,
şeytanın belindən gəl oğlu, gəlsən.

Osmanlı der: duz daşısan sırtımda,
nə meydan sularsan hayıf yurdumda,
tükdən nazik bir zəncirsən boynumda,
ulusun başında təl oğlu, təlsən.

Səfər uzun, yol haça

Dostum İ. İlyashıya

Haqdan salam olsun, ozan İbrahim,
bir dostu gəl, qədəmini çağ eylə.
Mən susuram, fələk üzür dilimi,
yanmış canın çiy dərini dağ eylə.

Qar yağmaqla alçaq dağlar ucalmaz,
uca yurdam, sel qapımda dayanmaz,
islanar da qızmış öfkəm soyumaz,
əsilisdən haqq alınmaz lağ ilə.

Ömür gödək, yazı qara, anlarsan,
fələk döyər, öz-özünü danlarsan,
insafın yox, bildiyini saxlarsan,
qafil zatın lənətini çox eylə.

Osmanlı der: səfər uzun, yol haça,
eşq utancaq, qələm dəli, söz qoca,
azar tutsun dərd sırtından vurunca,
acı sözün yarasını sağ eylə.

Qədəmlərim ağrır

Dedilər, gün doğacaq,
qafillər oyanacaq,
sağ bütələr yıxılacaq...
Quşlardan tez uçmuşam,
pəncərəni açmışam,
nahaq umudlanmışam...

Qara ismarış gəlib:
Azadlığı öldürüb,
üstünə ağ çəkiblər,
qatillər qəmləniblər...
Ayaqyalın qaçmışam,
dibçəyə gül sancmışam,
rəngindən asılmışam.

Yenə səfər anıdır,
qədəmlərim ağrır.
Ayrıqla əyləndim,
sevgilə məzələndim,
yenə məni yuxu basır
yatıb ölmək öyrəndim.

Qəhrim yatmış adımda

Özümdən çıxmışam, sənə gəlirəm,
qədəmim cıdarda, başım dumanda.
Bir quşam – uçuram, yeləm – əsirəm,
şeytan cövlan edir dörd bir yanımda.

Qürbət eldə yar bulmadım sevməyə,
əcəl sordu, dost bulmadım öyməyə,
yurd əsirdi, yer bulmadım ölməyə,
dərd yuva qurubdu qara başımda.

Qürbətlərdə itmiş olsam, çaşmayın,
mən susarsam dilimə inanmayın,
ruhum uçar, məzarımı qazmayın,
Osmanlıyam, qəhrim yatmış adımda.

Səfər üstə

Səfər saatımın uğuru yatmış,
gerisi viranə, önü gümandı.
Deyirəm: dur gedək, a başı batmış,
ta burda həyatın nəbzi dayandı.

Düz söz atəşinə qovrulur adım,
bəxtiylə öcəşib durur inadım,
əcəlin ağzında haqq amanatım,
halım duymaz dostlar, gəndən dolandı.

Qəlbim bir qaladı kolay alınmaz,
qan qana qarışsa daha durulmaz,
tərs yazı yazandan soru sorulmaz,
Osmanlı der: söz satılmaz, imandı.

İçindəkilər

“Ulu yolun sükutu” silsiləsindən

Ucalıqlar sərdarı	3
Daha gecdi.....	4
Bir yol seçdim	5
Həyatın dalanlarında	6
Azadlığın hakim olduğu yer	7
İsmariş.....	9
Ulu yolun sükutuyam.....	11
Tanrıya tövsiyəm	12
Mənim sadıq əzabım	13
Yolum o qədər səbirsizdi... ..	15
Təkləndim	17
Həyat görəvi	19
Qocalmış ruhuma rastlasan	21
Şükür etməkdən bezmiş kimi... ..	23
Xatırlamadığım söz	25
Sənə məktublar yazdım 1	26
Sənə məktublar yazdım 2	27
Ölüm kimi gözlədim	29
Dar macalın sözü.....	31
Qıbləyə dönükdü insanın üzü.....	33
Səni mənə bənzədirlər, qara daşım.....	35
Unutmaqdan ötrü.....	37
Son sözü unutmaq	39

“Qaydasız yazı” silsiləsindən

Eşq sevimli bir canidir	41
-------------------------------	----

Nəfəsimin qatili

Qar altında can verən... 1	43
Qar altında can verən... 2	45
Məzarım alınmaz bir ürək.....	46
İstər sonu ölüm olsun	47
Sən də mənim sağ adımsan.....	49
Sağlıqla qal.....	51
Anama son sözüm	53
Bəlkə xatırlamağa... ..	55
Tanrını dost kimi əzizlədim	57
Dostlar yerini gen istər	59
Get bir qəbir o yanda öl 1.....	61
Get bir qəbir o yanda öl 2.....	62
Nəfəsimin qatili.....	64
Nəfəsimin qatili.....	65
Harda bulsam özümü... ..	66
Nazimin itirdiyi tablo	67
Nizami Cəfərovun tərcümeyi-halına ön söz	69
Mən qeybin içindən gəldim.....	71
Uca göyün altında... ..	73
Omrün ortasında vida günü	75

“Öz canımı oxuyuram” silsiləsindən

Bir gün sənə gələrəm.....	77
Öz canımı oxuyuram	79
İndi doğma taleyim... ..	81
Ölümün üzünə gülümsəyin	83
Bir köprübaşıyam	85
Dua et, çin olsun bütün arzular	87
Biri vardı... ..	89

Dəyanət Osmanlı

Vaxt varkən.....	90
İlan ilinə etiraz.....	91
Haqq qapısında.....	92

“Səbirsiz anılar” *silsiləsindən*.....91-124

Poemalar

Ölümün dəngəsi.....	125-132
Yağmur saati.....	133-142
Tələş içində.....	144-160
Qarışmış izlər.....	161-176

“Qocaman şeirlər” *silsiləsindən*

Ömrümün gözəl anları.....	177
Qazi marşı	178
Qürbət yolçusu	179
Osmanlı der: qismətimi satmadım.....	180
Suçum varmış.....	181
Heç halımdan qanmadın.....	182
Bəlkə dərdin azaldı.....	183
Anlamazsan	184
Təzə günüm qaraldı.....	185
Utanaq.....	186-189
Duz daşısan sırtımda	190
Səfər uzun, yol haça	191
Qədəmlərim ağrıyır	192
Qəhrim yatmış adımda	193
Səfər üstə.....	194

Dəyanət Osmanlı

Nəfəsimin qatili

şeir

Müəlliflə əlaqə

Email: osmanli.d@gmail.com

Tel: +99450-351-54-70

«Elm və təhsil» nəşriyyatının direktoru:
professor Nadir Məmmədli

Dizayn: Zahid Məmmədov
Səhifələyici: Tünzalə Tağıyeva

Çapa imzalanmış 28.08.2015
Şərti çap vərəqi 12,5. Sifariş № 390
Kağız formatı 84x108 1/16. Tiraaj 500

*Kitab «Elm və təhsil» nəşriyyat-poliqrafiya
müəssisəsində səhifələnib çap olunmuşdur.*

E-mail: nurlan1959@gmail.com

Tel: 497-16-32; 050-311-41-89

Ünvan: Bakı, İçərişəhər, 3-cü Maqomayev döngəsi 8/4.